SUZANNE McMINN

Străinul din apartament

Traducerea şi adaptarea în limba română de

VERONICA PĂUN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

„Cel mai dorit burlac american, John Harriman, a sosit în Miami astăzi, la orele dimineţii. Iahtul său personal l-a aşteptat în port, iar după o scurtă croazieră, va acosta în Key West.“

Imaginea lui Harriman coborând din propriul avion cu reacţie pe Aeroportul Internaţional din Miami apăru pe micul ecran al televizoarelor.

În barul Bluefish toţi angajaţii stăteau cu ochii lipiţi de sticla televizorului aşezat pe tejgheaua lustruită. Urmăreau cum bine cunoscutul magnat parcurgea cu paşi mari distanţa dintre avion şi limuzină, urmat de însoţitorii săi. Zâmbea şi făcea cu mâna mulţimii de oameni adunată pe aeroport, formată mai ales din domnişoare şi doamne. Arăta perfect. Înalt, cu o construcţie atletică, păr negru, ochi albaştri şi un zâmbet cuceritor ce scotea în evidenţă dinţii albi şi buzele senzuale.

Mulţimea aplauda, ţipa, fluiera, făcea cu mâna. O femeie leşinase şi era acum dusă cu targa spre ambulanţele ce aşteptau pe margine victimele acestei euforii generale.

Crainica îşi găsi cu greu cuvintele şi continuă: „Fondatorul imperiului Harriman, care include, printre altele, lanţul hotelier Harriman, va participa în acest week-end la ceremonia căsătoriei dintre celebrul cântăreţ pop Angus Mabery şi actriţa Trisha Larson, care va avea loc la casa de vacanţă a ginerelui, în Key West.“

Josephine Reilly apăsă plictisită pe butonul telecomenzii şi schimbă canalul. Bărbaţii din bar salutară iniţiativa, însă femeile începuseră să protesteze.

- Josie! strigă disperată una dintre chelneriţe, Becky Purdue. De ce faci asta? Vreau să-l văd pe tânărul care mi-a cucerit inima...

- Becky, şi tu ai luat-o razna? oftă Josie. De câte ori am deschis televizorul pe ziua de azi n-am auzit altceva decât despre

acest John Harriman. Mai sunt şi alte lucruri importante pe lumea asta în afară de aceste celebrităţi arogante.

Spre deosebire de toate celelalte femei în viaţă din Florida, Josie nu era câtuşi de puţin fascinată de sosirea lui John Harriman. Ea era o fată obişnuită şi tot ceea ce îşi dorea era un bărbat obişnuit. Dar de fapt, pentru moment, nu-şi dorea chiar nici un fel de relaţie. Nu avea nimic împotriva lui John Harriman, dar nici nu-l idolatriza. Ştia despre el că era un tip de treabă, care muncise din greu pentru toată averea lui, nu o moştenise de la vreo rudă putred de bogată. Mai ştia despre el că donase o mare parte din câştigurile sale asociaţiilor de caritate. Cu toate acestea însă, tot nu putea înţelege nebunia care îi cuprindea pe toţi atunci când îl vedeau sau auzeau câte ceva despre el. I se părea o mare prostie să râvneşti la acet om. Tipii ca el nu-şi alegeau iubitele din rândul femeilor obişnuite, aşa că nu avea rost, din punctul ei de vedere, să te îmbeţi cu apă rece.

- Si de când te interesează pe tine luptele corp la corp? întreabă Backy privind încruntată ecranul televizorului.

- Orice altceva mi se pare mai interesant decât sosirea lui Harriman, răspunse Josie ferm şi se întoarse la treburile ei.

Becky era o femeie de vreo patruzeci de ani, puţin cam voinică, dar o romantică incurabilă. De multe ori visa cu ochii deschişi, ca şi acum de altfel:

- Oare va poposi şi pe la barul nostru, dacă tot e prin zonă? Parcă-l văd. în limuzina lui albă.

- Becky, încetează! oamenii bogaţi şi faimoşi nu poposesc niciodată în Crystal Key.

Crystal Key era o insuliţă liniştită, situată aproape de coasta Floridei. Nu semăna aproape deloc cu sora ei, mult mai renumită şi mai populată, Key West. Cât despre barul Bluefish, el nu reprezenta chiar o atracţie turistică, ci era mai degrabă un local simplu, fără pretenţii, dar

foarte îndrăgit de localnici. Era amplasat chiar pe plajă, dar destul de departe de şoseaua principală care tăia insula de la un cap la altul.

Josie se simţea minunat aici. Îi plăcea tare mult atmosfera de la Bluefish şi ştia că turiştii nu ar fi făcut altceva decât să o strice.

Se gândi la John Harriman. El n-ar fi putut niciodată fi fericit în atmosfera aceasta familială şi liniştită. El căuta distracţii, aventuri, atmosferă incendiară. Iar pe toate acestea le găsea în Key West.

- Da, cred că ai dreptate, spuse Becky împăcându-se cu gândul că nu-l va vedea niciodată pe Harriman la Bluefish. Şi totuşi, am dreptul să visez, nu-i aşa? Mi-l imaginez pe marele magnat luându-mă în braţe şi ducându-mă în luxosul lui apartament din New York... Chicoti ca o adolescentă.

- Bine, dar tu eşti îndrăgostită de Marvin, spuse Josie. Ai o căsnicie fericită care dureză de douăzeci şi trei de ani şi

sunt convinsă că nu ai renunţa la ea pentru nimic în lume.

Josie avea un respect deosebit pentru Marvin, la fel cum avea şi pentru Ship, tatăl ei adoptiv. Amândoi erau nişte bărbaţi minunaţi, care îşi iubeau foarte mult nevestele şi familia şi

munceau din greu pentru bunăstarea lor. Skip era patronul barului Bluefish şi era tare mândru de el.

Josie spera ca, într-o bună zi, să găsească şi ea un bărbat ca Skip, care să o iubească şi să o respecte tot restul vieţii. Să fie prinţul ei fermecat. Însă toţi prinţii pe care îi întâlnise până acum se transformaseră deodată în broaşte râioase. Se săturase. Rupsese deja două logodne şi, pentru o perioadă de timp nedeterminată, nu avea de gând să se mai implice în astfel de relaţii.

- Bineînţeles că îl iubesc pe Marvin, zise Becky. Dar cu toate acestea îmi place să îmi făuresc propriile mele fantezii. Si tu ar trebui să faci la fel, Josie. Viaţa e mult mai

frumoasă şi mai uşoară aşa.

Chelneriţa se duse să livreze comanda la una din mese. Josie se uită după ea. Oare avea dreptate? Oare chiar îşi pierduse interesul pentru astfel de fantezii? Scutură din cap şi îşi alungă gândurile. Oricum, nu conta.

Era deja trecut de unu noaptea când barul Bluefish îşi închise uşile. După ce spălă şi ultimul pahar, Josie stinse lumina şi ieşi. Se îndreptă spre apartamentul ei micuţ din spatele barului şi

aprinse televizorul, căutând canalul ei preferat cu filme vechi. Îi plăceau la nebunie. Următorul film începea abia peste o jumătate de oră, aşa că se hotărî să facă o plimbare pe plajă. Briza oceanului îi făcea foarte bine după o zi întreagă petrecută în fumul de la bar. Şi, oricum, plimbarea pe plajă era una dintre activităţile ei preferate atunci când se afla aici acasă, în Crystal Key.

În ultimii ani petrecuse foarte mult timp departe de casă. Se întorsese doar cu o

lună în urmă. Muncise foarte mult pentru a câştiga banii necesari taxelor de şcolarizare. Dar reuşise să obţină diploma de manager în turism fără să ceară vreun cent părinţilor sau altcuiva. Reuşise doar prin munca ei şi era tare mândră de asta.

Avusese destule oferte de muncă în toată ţara, dar pentru că Skip suferise de curând un infarct, se întorsese acasă să aibă grijă de bar până când tatăl ei se însănătoşea. Deşi nu era tatăl ei natural, Skip Reilly intrase în viaţa sa de când avea opt ani şi fusese un tată adevărat, tatăl sufletului ei. Josie îl adora, la fel ca şi mama ei. Iar el trăia doar pentru ele, şi pentru micul lui bar - Bluefish.

Josie se opri şi închise ochii. Îi plăcea să asculte zgomotul valurilor sparte la mal. Oceanul o fascinase întotdeauna, chiar şi atunci când apele erau agitate, ca acum. Simţi o picătură pe obraz. Deschise ochii şi cercetă cerul. Era înnorat. Începuse să plouă. La naiba! Cu câteva seri înainte fusese furtună şi acoperişul

apartamentului său avusese de suferit. Uitase să cheme un meseriaş. Avusese foarte multă treabă. Săptămâna următoare Skip urma să se întoarcă la muncă, iar ea intenţiona să organizeze o petrecere. Dar înainte de asta, hotărâse să renoveze barul - să revopsească atât interiorul, cât şi exteriorul, să raşcheteze podeaua veche de lemn şi să o lăcuiască, să redecoreze pereţii cu fotografii înrămate. Si pe lângă toate acestea, îşi propusese să introducă în calculator toate datele contabile.

Un fulger lumină zarea, urmat de un tunet asurzitor. Briza nu mai era plăcută, devenise chiar rece. Trebuia să-şi scurteze plimbarea. Tocmai se pregătea să se întoarcă din drum când un fulger lumină plaja. În fracţiunea aceea de secundă, Josie văzu ceva la malul apei. Ceva ce părea a fi un.

om. Fugi într-acolo, aruncând nisipul în spatele ei. Se opri în faţa formei inerte. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, realiză că

era un bărbat, jumătate în apă, jumătate pe nisip. Nu avea cămaşă, ci doar pantaloni. Părea. mort.

„O, Doamne, te rog, să nu fie mort!“ se ruga în gând. Ezită o clipă, apoi se aplecă şi îl întoarse cu faţa în sus. Era vânăt la faţă, avea ochii închişi şi stătea foarte, foarte liniştit. Mult prea liniştit.

Josie apăsă degetele-i tremurând pe gâtul lui, în căutarea pulsului. Atinse pielea umedă şi rece şi simţi că i se va face rău. Găsi, în sfârşit, pulsul şi auzi că bărbatul scotea nişte sunete răguşite.„E viu!“ îşi spuse ea în gând cu bucurie. Îl privi câteva secunde, neştiind ce să-i facă. Îl întoarse pe o parte, iar bărbatul începu să tuşească şi să scuipe apă, căutând cu disperare să tragă aer în piept.

- Sunteţi bine, domnule? întreabă Josie timid.

Nici un răspuns. Oare era vreun beţiv, vreun vagabond? Sau poate era un drogat certat cu legea? Zeci de astfel de ipoteze îi alergau prin minte, dar parcă nici una nu se potrivea.

Bărbatul stătea acum pe spate, cu faţa în sus, şi deschise ochii. Lumina unui fulger îi lumină chipul şi Josie îi observă trăsăturile. Buzele erau albe ca varul, tenul de culoarea cenuşii, iar ochii erau de un albastru deschis, contrastând puternic cu restul feţei. O privea cu o intensitate ce parcă îi trimitea impulsuri electrice chiar în măduva spinării.

- Sunteţi bine, domnule? repetă ea întrebarea.

Dar el nu-i răspunse, continuă doar să o fixeze cu
privirea. Tunete puternice răsunară chiar deasupra lor, iar picăturile de ploaie se îndesiră. Începea furtuna.

Trebuia să ia repede o hotărâre. Avea nevoie de ajutor. Cel mai bine ar fi fost să fugă repede şi să sune la salvare. Dar nu-l putea lăsa până atunci singur aici, sub bătaia nemilos' a furtunii.

-Am să vă duc la Bluefish, domnule. Puteţi merge?

Omul nu spunea nimic, doar o privea

fix. Nici
măcar nu era sigură că el înţelese întrebarea. Ba da, o înţelesese, pentru că acum încerca din răsputeri să se ridice în picioare. Josie îl luă de mijloc, încercând să-l ajute. Dar el era destul de solid şi se simţi neputincioasă. Nu-l va putea duce până la Bluefish, decât dacă o va ajuta şi el.

- Trebuie să mă ajutaţi, se rugă Josie. Haideţi, o să reuşim.

Bărbatul gemu de durere, dar se ridică drept. Ea îl susţinu de mijloc şi începuă să înainteze cu paşi mici pe plajă.

- Încă puţin, spuse încurajator Josie, în timp ce deschidea uşa barului. Dar el se legăna nesigur pe picioare.

- Nu, nu, nu se poate. Nu puteţi renunţa tocmai aici. Mai avem puţin.

Îl smuci puternic, iar el o privi cu ochii lui îngheţaţi şi confuzi. Bolborosi încet ceva, dar Josie nu înţelese.

- Ce spuneţi?

Bărbatul nu mai repetă.

Ajunseră în holul micuţ şi întunecat. În faţă se afla barul, la dreapta era biroul lui Skip, iar apartamentul ei era puţin mai încolo, la stânga. Iniţial, acolo fusese spaţiu de depozitare, însă după ce plecase ea la colegiu, părinţii transformaseră camera ei de acasă în camera de croitorie şi-i amenajaseră un mic apartament aici, în spatele barului.

Barul era pustiu, pentru că era închis. În general, îi plăcea să rămână aici singură, după ora închiderii, dar acum senzaţia nu mai era la fel de plăcută. Si-ar fi dorit să fi cineva acolo, să o ajute şi să o înveţe ce să facă.

Îşi muşcă buzele. Trebuia să-l ducă în apartamentul ei, nu-l putea lăsă pur şi simplu pe un scaun, în bar, şi nici biroul lui Skip nu era prea confortabil.

Îl conduse încet pe hol, ajutându-l să ocolească nişte cutii de vopsea, scara de lemn şi toate celelalte materiale pentru renovare depozitate acolo. Ajunseră la uşa apartamentului ei. Nu avea decât o singură cameră, suficient de mare, o baie

şi o mică bucătărie. Aprinse lumina şi îl conduse pe musafirul ei spre pat. Acesta scoase un geamăt înfiorător şi se prăbuşi pe pat, închizând ochii instantaneu. Apoi, deveni dintr-odată mult prea liniştit.

Josie împietri. Doar nu-l adusese până aici ca el să moară. Căută disperată pulsul. Era normal, slavă Domnului.

Înghiţi în sec şi se uită împrejur. Unde naiba era telefonul ei cu antenă? Unde îl lăsase? Era foarte ordonată în general, dar i se mai întâmpla să aibă şi scăpări.

Un geamăt lung şi înfiorător sparse liniştea nopţii. Se uită spre pat. Bărbatul era mai palid ca niciodată şi tremura din toate încheieturile. Luă repede o pătură şi îl înveli cu grijă. Ochii lui mari se deschiseră din nou şi o priveau confuz. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să se îmbujoreze.

Era un bărbat foarte arătos, chiar şi aşa ud şi palid. Avea trăsături frumoase şi părea cizelat. Oricum, era prea puţin probabil să fie un beţiv sau un vagabond. Josie îl privi cu atenţie. I se părea o figură.

cunoscută. Să fi fost vreun client al barului? Sau poate era de prin împrejurimi. Nu, nu-şi putea da seama şi se lăsă păgubaşă. Avea lucruri mai importante de făcut decât să stea să descopere cine era individul. Trebuia să cheme repede ajutoare, înainte ca el să moară în patul ei.

Căută cu disperare telefonul. Nu era nicăieri. Bărbatul se foia neliniştit pe pernă.

- Chem imediat ajutoare, îi explică Josie, încercând să-l liniştească.

Găsi, în sfârşit, telefonul, sub un teanc de ziare şi reviste. Numai că atenţia îi fu distrată de crainica de la televizor. Îl lăsase aprins când plecase la plimbare.

- Si acum, o ştire de ultimă oră. Elicopterele pazei de coastă şi zeci de bărci de salvare înfruntă furtuna abătută pe coasta Floridei în căutarea trupului lui John Harriman. Cu o oră în urmă, oficialii au constatat că bine cunoscutul om de afaceri a dispărut de pe iahtul său personal. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Însoţitorii lui Harriman presupun că acesta

a căzut accidental peste bord. Datorită condiţiilor atmosferice, speranţele ca el să fie găsit în viaţă sunt foarte reduse.

Pe ecranul televizorului erau prezentate din nou imagini de la sosirea lui John Harriman la Miami. Faţa zâmbitoare a magnatului era adusă acum în prim-plan.

Josie privi înmărmurită. Se uită apoi la individul din patul ei. Telefonul îi scăpă din mână. Se apropie de pat cu respiraţia tăiată. Misteriosul străin pe care îl găsise pe plajă mai mult mort decât viu şi pe care îl adusese cu greu la ea în apartament era nimeni altul decât. John Harriman.

Capitolul 2

Josie se apropie de pat. John Harriman. Oare era adevărat, sau doar imaginaţia îi juca feste? Poate doar semăna cu el. Râse isteric. Câţi indivizi care semănau cu el ar fi putut pluti în apele oceanului în acea noapte?

Se aşeză pe marginea patului şi îl privi fix. Crainica vorbea în continuare despre cel mai faimos burlac din Statele Unite, râvnit de marea majoritate a femeilor de

pe teritoriul acestora. Si totuşi, el se afla în patul ei. Nu-i venea să creadă.

Se aplecă şi îl privi de aproape. Trăsăturile lui erau chiar mai frumoase decât pe ecranul televizorului. Era înalt şi foarte musculos. Tocmai vroia

să se ridice, când el o prinse pe neaşteptate de mână. I se tăie respiraţia. Ochii lui mari şi albaştri
o priveau fix. Cum putea să pară atât de pierdut, dar totuşi atât de sigur pe el în acelaşi timp?

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi gemând.

- Nu te ridica! şopti Josie
- Ce s-a întâmplat? Unde mă aflu?

Era răguşit şi părea dintr-o dată foarte speriat.

- Te afli în Crystal Key, în micul meu apartament. Ai căzut de pe iahtul tău, îi explică Josie.
- Iahtul meu?
- Da. Eu mă plimbam pe plajă şi te-am găsit. Te-am adus aici, la barul Bluefish.

Este barul părinţilor mei, iar eu am un mic apartament în spatele lui.

Străinul o privea încurcat, făcând un mare efort să înţeleagă ce i se spune.

- Cine eşti tu?

- Josie. De fapt, mă cheamă Josephine Reilly, dar toată lumea îmi spune Josie.

Încercă să-şi tragă mâna din strânsoarea lui, dar nu reuşi.

- Stai liniştit. Am să chem ajutoare şi sunt sigură că.

- Nu.

Josie clipi din ochi, uimită.

- Poftim?

- Am spus nu.

Încerca din nou să se ridice, ajutându-se de un singur braţ, deoarece cu celălalt o ţinea încă strâns pe ea. Căzu înapoi pe pernă, gemu şi se prinse cu ambele mâini de cap, eliberând-o pe Josie.

- Mă duc chiar acum să chem ajutoare, anunţă ea, dar înainte să poată face vreo mişcare el o prinse din nou de mână.

Strânsoarea lui era rece, însă surprinzător de puternică. Tremura încă, în ciuda păturilor care îl acopereau.

- Trebuie să te vadă un doctor, spuse ferm Josie.

- Nu trebuie să afle nimeni unde sunt.

- Ce vrei să spui cu asta? Întreabă ea, devenind din ce în ce mai suspicioasă şi mai îngrijorată.

El o privea fix.

- Stiu cumva cine sunt eu?

- Bineînţeles. Nu mai înţelegea nimic. Toată lumea ştie cine eşti.

- Atunci, n-ai vrea să-mi spui şi mie? Oricât aş încerca, nu pot să-mi amintesc.

- Nu-ţi aminteşti numele tău?

El scutură încet din cap.

- Nu reuşesc să-mi dau seama cine sunt.

- Eşti John Harriman. Te-am văzut la televizor de atâtea ori. Eşti cel mai dorit burlac al Americii.

- Cel mai dorit burlac al Americii? repetă el mecanic. De ce am apărut la televizor?

Era clar că nu-şi mai aducea aminte nimic despre el. Probabil că avusese prea mult de suferit în ultimele câteva ore.

- Păi, ai apărut la televizor pentru că. eşti faimos. Locuieşti în New York, eşti bogat şi puternic şi. Josie se simţi jenată să-i spună că era vânat de sute de mii de femei. Schimbă subiectul:

- Cred că toată lumea te caută acum disperată. Mă duc să dau telefon.

- Nu.

Se ridică din nou şi , cu un effort vădit, reuşi să se menţină în poziţia stând. O strânse mai tare de încheietura mâinii.

- Nu poţi face asta.

- De ce? Trebuie să te vadă un doctor, doar ai căzut de pe iaht. Nu e chiar aşa uşor.

- N-am căzut.

- Poftim?

- Am fost împins.

- Împins? Josie îl privi înmărmurită. Dar credeam că nu-ţi aminteşti nimic.

- Asta este tot ce-mi amintesc. Cineva

m-a lovit cu putere în cap şi apoi m-a aruncat peste bord.
Josie nu-şi mai găsea cuvintele.
- Eşti sigur?
În ochii lui se citea răspunsul.
- Să nu spui nimănui unde mă aflu, şopti el. Cel puţin până îmi amintesc cine a încercat să mă omoare în seara asta.
- Dar ce vrei să fac cu tine? întrebă Josie şocată. Cine ştie cât va dura până când îţi va reveni memoria. Dar dacă nu-ţi va mai reveni niciodată?
Se opri, observând că el tremura din nou sub pături. Se gândi cât de greu îi fusese să înoate până la mal. Acum era foarte obosit şi înfrigurat, iar ea se certa cu el.

Avea mâinile îngheţate, arăta foarte rău şi probabil că dacă va insista să cheme ajutoare, i-ar face şi mai rău. Părea deja foarte agitat.
Nu avea decât să-l lase să stea la ea peste noapte. În câteva ore va fi dimineaţă şi, la lumina zilei, lucrurile aveau să fie mult mai clare. Trebuia doar să mai aibă grijă de el

câteva ore.
Încercă să se ridice şi să-şi tragă mâna din strânsoarea lui.
- Nu chem pe nimeni, îţi promit, îi spuse cu blândeţe. Dar trebuie să mă laşi să mă ridic dacă vrei să te ajut. Trebuie să te schimbi de hainele acelea ude şi reci.
Tremuri încontinuu.
Îşi muşcă buza de jos şi continuă:
- Am să-ţi pregătesc o baie caldă, poate-ţi mai revii.
Îşi aduse aminte de cursul medical de prim ajutor pe care îl făcuse în colegiu.
- Dar înainte de asta, lasă-mă să mă uit puţin la cap. Întoarce-te să văd dacă e vreo rană.
El îi dădu în sfârşit drumul şi se întoarse pe o parte, cu spatele la ea. Josie pipăi cu atenţie pielea capului, trecându-şi uşor degetele prin părul

negru şi moale. Nu găsi nici o rană deschisă, doar un cucui. Îl ajută să se întoarcă şi se uită la ochii lui. Pupilele păreau a fi normale. Nu era nici un indiciu

că ar fi suferit vreo comoţie.

- Mă duc să-ţi pregătesc baia.

Se întoarse şi făcu câţiva paşi. Observă în colţul camerei o udătură. Minunat! Uitase de acoperişul stricat, iar ploaia de afară se înteţise.

- Mă întorc imediat, anunţă ea.

Se repezi în camera de baie, dădu drumul la apă fierbinte în cadă şi întinse instinctiv mâna spre sticla de spumant. Se opri încurcată. Oare bărbaţii foloseau şi ei aşa ceva? Nu prea credea, însă lui nu i-ar fi stricat puţină aromă de căpşuni, măcar de data asta. Mirosea a peşte după aventura lui în ocean.

Cada se umplu repede cu apă caldă şi balonaşe colorate şi parfumate. Luă un lighean din baie şi se duse să-l pună în cameră, pentru ca apa să se strângă în el. Nu avea timp acum să se urce în pod să astupe gaura din acoperiş.

Îl privi pe Harriman. Stătea liniştit, aşa cum îl lăsase ea. Era foarte palid.

- Hei!

Se îndreptă repede spre el. Deschise ochii. Josie răsuflă uşurată.

- Cada e plină. Vrei să te ajut la baie?
- Nu, mă descurc, răspunse el.

Se ridică uşor în picioare şi porni cu paşi nesiguri spre uşa băii.

- Cum te simţi? întrebă Josie îngrijorată.
- Minunat.

El nu îndrăznea să o privească în ochi. Se simţea jenat să fie atât de neputincios în faţa ei. Era înalt şi bine făcut, cu muşchi puternici ce îi fuseseră de mare ajutor în mijlocul apelor învolburate.

- Sigur nu vrei să te ajut?
- Ţi-m spus că mă descurc şi singur.

Dar nu era deloc aşa. Josie îl prinse de mijloc exact înainte ca el să se prăbuşească pe podea. Fu surprinsă să constate ce senzaţii tulburătoare îi provoca apropierea şi atingerea lui.

- Sprijină-te de mine! Lasă-mă să te ajut, nu mai fi atât de mândru!

Îl conduse cu paşi mici spre camera de

baie. El nu se mai împotrivi. Probabil că între timp îşi dăduse seama că nu se putea descurca singur.
Ajunseră la baie, iar el se sprijini imediat de chiuvetă. Josie opri robinetul şi-l întrebă timid:
- Crezi că te descurci mai departe?
Ideea de a-l ajuta să se dezbrace şi să se spele o făcu să se înfioare şi-i acceleră pulsul. Se îmbujoră. Si totuşi, trebuia să se ofere.
- Dacă ai nevoie, te pot ajuta.
Privirile lor se întâlniră. Nu era nici o îndoială că şi el îşi imagina aceeaşi scenă ca ea.
- Cred că mă descurc. Dar, oricum, mulţumesc. Josie înghiţi în sec.
- Bine. Trec să văd ce faci peste câteva minute. Se întoarse repede şi ieşi. Trânti uşa băii şi se
sprijini uşurată de cealaltă parte a ei. Respiră adânc de câteva ori şi apoi se puse pe treabă. Înlocui cearşafurile şi păturile ude de pe pat cu unele curate şi uscate. Si hainele de pe ea erau ude, aşa că îşi puse o altă pereche de pantaloni

scurţi şi un tricou uscat.

Filmul pe care plănuia să-l vadă rula acum pe ecranul televizorului, dar ea nu avea timp de el. Luă telecomanda şi stinse aparatul. Oricum, se simţea ciudat de agitată, iar sonorul televizorului nu făcea decât să amplifice asta. Aprinse o veioză şi stinse lumina din tavan. Fugi la bucătărie şi pregăti repede un ceai. Apoi se opri în faţa băii. Bătu uşor la uşă.

- John?

I se părea ceva prea personal să-l strige pe primul nume, ceea ce era o prostie din moment ce el se afla acum în cada ei. Nu primi nici un răspuns.

- Domnule Harriman?

Acum i se părea prea formal. Nici un răspuns.

Deschise repede uşa. El era întins în cadă, cu ochii închişi. Singurul sunet care se auzea în cameră provenea de la balonaşele de spumă care se spărgeau. Îi privi chipul. Culoarea îi revenise în obraji, deci îşi revenea încet-încet. Privi umerii

largi şi pieptul proeminent, apoi încercă să-şi imagineze ce se ascundea sub spuma parfumată. Ce naiba se petrecea cu ea? Rămăsese cu privirea fixată la mijlocul căzii.

Făcu un efort să ridice capul şi văzu că el deschisese ochii şi o privea.

- A, vroiam doar să văd dacă eşti în regulă, se bâlbâi Josie. Iartă-mă, n-am vrut să te deranjez. Ţi-am adus un ceai cald.

Aşează cana pe marginea căzii. Se uită de jur- împrejur, întrebându-se ce haine i-ar fi putut oferi lui după baie. Văzu halatul ei roz agăţat de uşă.

- Nu prea am nimic de îmbrăcat pentru un bărbat. În afară de. halatul meu de baie.

El nu părea prea încântat de idee, dar nu avea altă alternativă.

- Bine, mulţumesc, răspunse el sec şi o privi cu o intensitate care o făcu să nu mai fie chiar atât de sigură pe propriile-i picioare.

Se întoarse în cameră. După câteva

minute veni şi el, îmbrăcat în halatul ei roz şi moale, care nu-i ajungea decât până la jumătatea pulpelor şi-i scotea în evidenţă picioarele lungi şi puternice. Iar în faţă se suprapunea foarte puţin, deşi el îl legase strâns în jurul mijlocului.

Părea puţin mai sigur pe picioare, însă Josie îl luă de braţ şi-l conduse la pat.

- Eşti sigur că nu vrei să chem un doctor? întrebă ea în timp ce îl învelea cu grijă.

- Nu. nu. Mă simt de parcă m-au bătut zece tipi musculoşi, dar mă descurc.

Gemu încet şi se aşeză confortabil pe pernă, după ce înghiţi pastila de ibuprofen pe care i-o dăduse Josie.

Privirile lor se întâlniră din nou.

- Îţi mulţumesc din suflet, spuse el luându-i mâna mică în palma lui puternică. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Josie simţi tandreţe în vocea acestui străin care o surprindea în fiecare clipă.

- Ştii că este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată? murmură

John.

Era din nou şocată. Simţi fiori pe şira spinării. Ea se credea o femeie normală, fără trăsături deosebite. Avea părul lung şi roşcat, iar ochii căprui. Cu siguranţă, John Harriman cunoscuse şi avusese relaţii cu o mulţime de femei mult mai frumoase decât ea. Probabil că o spusese doar aşa, de complezenţă.

- Îmi place numele tău, continuă el. Josie. şopti şi pleoapele îi căzură încet peste ochii senini.

Adormise ca un prunc.

În lumina slabă a veiozei, Josie observă că era roşu în obraji. Duse mâna şi-l palpă pe frunte. Nu prea era obişnuită să aibă grijă de cineva. „Vezi să nu te înveţi acum!“ îşi spuse ea în gând. „John Harriman nu va sta prea mult pe aici.“

Stinse veioza şi rămase lângă el, în întuneric. Oare era indicat să-l lase singur acolo şi să se culce pe canapea, în colţul opus al camerei? Nu, era prea riscant. Dacă va avea nevoie de ajutor în timpul

nopţii? Gemea în somn şi îşi mişca agitat capul. Nu, nu-l putea lăsa singur. Si oricum, el nu-i dădea drumul la mână. O ţinea la fel de strâns ca şi până acum, de parcă era singura lui salvare.

După un timp, oboseala o răpuse şi pe Josie şi se întinse pe pat, lângă el, ţinându-se în continuare de mână.

- Să nu-ţi vină vreo idee, murmură ea. Eu doar am grijă de tine, nimic altceva.

Nu ştia sigur cui îi adresase avertismentul: lui, sau ei însăşi?

Capitolul 3

John Harriman se trezi şi îşi recăpătă încet-încet cunoştinţa. Deschise ochii şi cercetă, fără să se mişte, camera în care se afla. Se simţea pe jumătate mort. Avea o durere îngrozitoare de cap, iar trupul îi era vlăguit.

Scene din noaptea precedentă îi reveniră în minte. Lovitura. două mâini care îl împingeau peste bord. apoi apă. numai apă. Iar el înota. înota. parcă înotase o veşnicie. Ajunsese, în sfârşit, la

mal. Urmase apoi numai durere, frig şi spaimă. Se trezise sub privirea îngrijorată, dar angelică a celor mai frumoşi ochi pe care îi văzuse vreodată.

Un oftat urmat de foşnetul cearşafurilor îi atraseră atenţia că nu era singur. Întoarse capul şi descoperi o femeie superbă ce dormea liniştită pe umărul lui şi întinsese neglijent un braţ pe pieptul lui. Privind în jos, observă că purta un halat de baie roz. Al ei. Îşi aduse aminte că ea îi salvase viaţa. Îl cărase cu greu până aici, în apartament, apoi îl ajutase să facă baie şi-l culcase, învelindu-l cu grijă, în patul ei. Iar acum, dormeau ca doi îndrăgostiţi.

Îi spusese că el era John Harriman, dar nu-şi putea aduce aminte de nimic. Stia doar că cineva vroia să-l vadă mort şi făcuse tot posibilul pentru asta.

Privi în linişte la femeia care dormea lângă el. Josie. Zorii zilei se strecurau alene prin storurile de la fereastră, poleind cu aur pielea ei bronzată şi părul roşcat

împrăştiat pe pernă. Ea îi salvase viaţa. Dacă nu era ea, ar fi fost mort de mult.

Nu-şi putea aduce aminte de nimic din viaţa lui anterioară. Ea îi spusese că era bogat, faimos, că apăruse chiar şi la televizor. Însă nimic din toate

astea nu i se părea cunoscut. Un singur lucru ştia cu siguranţă: cineva încercase să-l omoare. Oare de ce?

Întrebarea aceasta nu-i dădea pace.

Şi oare ce ar fi trebuit să facă acum? Josie se oferise să cheme ajutoare noaptea trecută, dar el nu o lăsase. Şi nici acum nu era prea împăcat cu ideea de alerta autorităţile. Cel puţin până îşi aducea aminte cine intenţionase să-l omoare.

Josie se foia şi se întindea, trezindu-se încet- încet la realitate, în braţele lui. Ce culoare aveau ochii ei? Nu-şi mai putea aduce aminte acest detaliu, dar îşi dorea cu ardoare să afle asta cât mai curând.

Ea clipi de câteva ori şi apoi deschise ochii. Erau căprui, cu reflexe strălucitoare de chihlimbar. Erau blânzi şi dulci, dar

totodată uluiţi. Îl privea de parcă îşi pierduse şi ea memoria. Se trase repede din braţele lui.

John rezistă eroic pornirii de a o trage înapoi, la pieptul lui. Îi plăcuse să o simtă acolo, atât de liniştită, atât de frumoasă şi de angelică. Dar nu avea nici un drept asupra ei.

- Te-ai trezit, spuse ea respirând cu greu. Obrajii i se îmbujoraseră si era parcă si mai frumoasă. Cum te simţi?

Se ridicase din pat si părul mătăsos îi căzuse dezordonat pe umeri. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi de blugi si un tricou puţin cam strâmt, care îi scotea în evidenţă rotun-jimea sânilor. Era zveltă, cu forme frumoase si armonizate perfect.

- Mă simt în stare să escaladez Everestul, minţi el.

Josie zâmbi.

- Dar cu memoria cum stai, în dimineaţa asta?
- Nici o ameliorare.

- Ai nevoie de un doctor.
- Cred că o să am nevoie de un antreprenor de pompe funebre, dacă o anume persoană află că sunt în viaţă.
- Azi noapte nu m-ai lăsat să anunţ autorităţile. Mă gândesc că poate acum.
- În nici un caz! E mult prea riscant.
- Cineva chiar a încercat să te ucidă noaptea trecută?

John simţi tensiunea nervoasă pe care Josie încerca să o ascundă sub calmul vocii. Nu era numai frumoasă, ci şi tare, dură, capabilă să facă faţă unei situaţii de criză fără să intre în panică.

Simţi un fel de admiraţie pentru ea, combinată cu o simpatie senzuală şi un crâmpei de pasiune. Oare mai simţise vreodată aşa ceva? Categoric, nu. Sentimentul era complet nou, dar puternic şi surprinzător.

Se gândi că trebuia să lase la o parte sentimentele, şi faţă de Josie şi faţă de oricine altcineva, acum când viaţa lui era complet dată peste cap.

- Cineva îşi doreşte să mă ştie mort, spuse el, şi pun pariu că nu va fi prea fericit să afle că încă sunt în viaţă. Şi până nu-mi amintesc exact cine este acela, mă aflu într-un mare pericol.

Ea îl privea încremenită.

- Până acum, eşti singura care ştie că am supravieţuit, continuă John încercând să-şi pună ordine în gânduri şi să ticluiască un plan. Ştiu că va fi destul de greu să mă suporţi pe-aici.

- Vrei să spui că rămâi aici? Strexclamă Josie.

Inima îi tresări în piept. Nu era o senzaţie chiar
aşa de neplăcută, iar asta o îngrijora cel mai tare.

Putea fi oare încântată de ideea că Harriman rămânea la ea? Nu era exclus. Ce porcărie! Intenţionase să-l găzduiască doar pentru o noapte, până îşi mai revenea, dar se părea că planul ei fusese dejucat.

Îşi aduse aminte cum se trezise la

pieptul lui, îmbrăţişaţi ca doi îndrăgostiţi. Tipul era periculos cu P mare. N-ar fi putut spune ce avea să se întâmple dacă petrecea prea mult timp cu el. Cel mai bine ar fi fost să-l scoată cât mai curând din viaţa ei.

- Bine, dar ai putea explica autorităţilor că te afli în pericol şi sunt sigură că te-ar proteja.

Harriman scutură din cap.

- Nu. Cu cât ştiu mai mulţi că sunt în viaţă cu atât e mai rău. Probabil că întreaga poveste va ajunge imediat pe prima pagină a ziarelor. Stiu că îţi cer prea mult. Mi-ai salvat deja viaţa şi nu-mi place să abuzez de tine. Tu eşti singura persoană care ştie adevărul şi în care am încredere. Te rog, ajută-mă!

John Harriman, ascuns în vizuina ei, la Bluefish. Josie îşi aduse aminte ce îi spusese Becky cu o

seară înainte: „Ar trebui să înveţi să-ţi făureşti propriile tale fantezii, draga mea. Viaţa e mult mai frumoasă şi mai uşoară

aşa.

Da. Şi aceasta era o fantezie. O fantezie devenită realitate. Dar ea nu era pregătită încă pentru asta. Viaţa ei fusese până acum liniştită, dedicată în exclusivitate muncii. Nu avea timp să se hrănească, aşa cum spunea Becky, cu fantezii. Trebuia să se ocupe de renovarea barului şi de organizarea petrecerii pentru întoarcerea lui Skip.

- Dar de unde ştii că nu o să vând chiar eu povestea mass-mediei? întrebă Josie.

Privirea lui pătrunzătoare îi dădu fiori.

- Trebuie să am încredere în cineva. Iar tu eşti deocamdată persoana cea mai potrivită.

Josie se simţi a măgulită. N-ar fi vândut nici în ruptul capului această poveste ziarelor de scandal, dar era surprinsă să constate câtă încredere avea în persoana ei.

- Bine, dar aici este un bar. Şi nu cred că este locul cel mai potrivit pentru o ascunzătoare.

John se gândi puţin şi spuse:

- De fapt, cred că e cel mai potrivit loc. În văzul tuturor. Nimeni nu-şi va imagina că John Harriman a poposit la un mic băruleţ de provincie. Cu atât mai puţin ştiindu-mă deja mort. Oamenii văd ceea ce cred ei că văd. Iar eu sunt un simplu om care seamănă cu o celebritate. Asta se întâmplă destul de des să ştii.

Josie îşi muşca preocupată buza de jos. Tot nu înţelegea ce intenţiona el să facă.

- Şi cât timp ai de gând să stai pe-aici? Şi dacă memoria nu-ţi mai revine niciodată?

Harriman spuse concis:

- O săptămână. Dă-mi doar o săptămână. Dacă până atunci memoria nu-mi revine, mă voi adresa autorităţilor.

Josie nu spuse nimic. Se gândea cum avea să fie o săptămână petrecută cu el şi se simţea oarecum în al nouălea cer.

- Nu e nici un birou pe-aici? Aş putea dormi acolo. Sau în pod. Nu vreau să te deranjez prea mult.

- Biroul lui Skip e foarte mic, n-ai unde

să dormi. Iar podul nu e terminat. Va trebui să stai.
Înghiţi în sec şi apoi termină fraza:

- Aici, cu mine. În apartamentul meu.

- Îţi mulţumesc. Si vreau să stabilim de la bun început că nu cer milă. Am să-ţi plătesc pentru deranj atunci când voi avea din nou acces la conturile mele. Spui că sunt un om foarte bogat.

- N-am nevoie de banii tăi, îl întrerupse Josie, jignită oarecum de oferta lui.

- Nu vreau să fiu o povară pentru tine,. Nu rămân decât dacă mă laşi să plătesc.

Era mândru. Îşi dăduse seama de asta încă din seara precedentă.. Ea înţelegea foarte bine situaţia lui, dar nu putea fi de acord să primească banii. Îi salvase viaţa şi acum se simţea responsabilă pentru el. Si dacă mai exista şi un alt motiv pentru care era de acord să îl găzduiască, nu avea de gând să recunoască, nici chiar faţă de ea însăşi.

- Poţi rămâne aici, spuse ea ferm.

Ar fi trebuit să lupte împotriva acestei

atracţii prosteşti. În fond, era o femeie matură, nu o adolescentă cu probleme hormonale.

- Iar dacă vrei să mă răsplăteşti în vreun fel, mă poţi ajuta la treabă, după ce te refaci cât de cât. Stii, plănuiesc să organizez o petrecere în cinstea

întoarcerii tatălui meu la bar, iar înainte de asta vreau să renovez puţin interiorul şi exteriorul barului. Avem mult de lucru: reparaţii, vopsitorie. muncă manuală.

În clipa imediat următoare se întrebă dacă nu cumva făcea o mare greşeală. John Harriman făcea parte din societatea alesă a Americii, iar ea îi oferea o slujbă într-un bar. Nu, n-avea cum să meargă. Nu era genul de om care să muncească pentru a-şi asigura pâinea de zi cu zi. El era obişnuit cu caviar şi iahturi, iar ea îi oferea hot dog şi unelte de lucru. Se gândea cum îşi putea retrage oferta, dar înainte să poată spune ceva, el o surprinse zicând:

- Sunt de acord. Batem palma.

Capitolul 4

Se afla pe prima pagină. Citi uimit titlul mare, scris cu litere negre şi groase, aflat pe prima pagină a ziarului din Miami: „Celebrul magnat american pierdut în mare. Este presupus a fi mort.“

Parcă citea despre un străin. Şi totuşi, faţa lui îi zâmbea din poza alăturată.

Josie se întorsese de la cumpărături.

- Ţi-am cumpărat nişte haine, deşi nu prea am avut de unde alege aici, în Crystal Bay. Nu e ca la New York.

- Oricum, nu-mi aduc aminte nimic despre New York, aşa că orice mi-ai cumpărat va fi perfect.

Se concentră din nou asupra articolului din ziar. Era nerăbdător să citească întreaga poveste, dar şi mai nerăbdător să scape de halatul de baie roz al lui Josie. Chestia asta pufoasă îi dăduse multă bătaie de cap, iar mândria lui, ce mai rămăsese din ea, avusese mult de suferit.

Se gândi că nu urmărea să o

impresioneze pe Josie. Până la urmă, viaţa lui era deocamdată distrusă. Cu toate acestea însă, se simţise umilit din cauza slăbiciunii fizice de care dăduse dovadă în seara precedentă. Iar la asta se adăugase şi umilinţa de a sta în faţa ei îmbrăcat în halatul de baie roz şi pufos.

Se ridică, încă nesigur pe el. Fiecare mişcare era dureroasă.

- Mă descurc, spuse el, văzând că Josie se pregătea să-i sară în ajutor.

Ea îl urmări preocupată. Ochii ei mari, căprui-aurii îi provocau senzaţii ciudate. Ar fi vrut să o tragă în braţele lui şi să-i arate că într-adevăr se simţea mai bine.

- Bravo! Faci progrese. Mă bucur sincer pentru tine. Acum, hai să mâncăm. Am adus nişte gogoşi calde şi am făcut o cafea..

Se îndreptă spre bucătărie, aranjându-şi părul arămiu.

- Apropo, am adus ceva şi pentru părul tău.
- Pentru părul meu?

Ea scoase o cutiuţă din geantă. Pe

cartonul cutiei, o femeie blondă zâmbea cuceritor.

- Intenţionezi să-mi schimbi culoarea părului?

- Nu-ţi face atâtea griji. Nu e mare scofală. Şi uite, ţi-am cumpărat şi nişte ochelari.

Scoase tot din geantă o pereche de ochelari cu ramă metalică şi o pereche de ochelari de soare.

- Trebuie să-ţi schimbăm cât de cât înfăţişarea, ca să eliminăm riscul de a fi recunoscut. Altfel nu vom reuşi.

Avea dreptate.

- Şi încă ceva. Numele. John este destul de frecvent întâlnit, dar totuşi ar putea stârni unele bănuieli. Ce părea ai Harry? E ca o prescurtare de la Harriman, dar nu cred că oamenii vor face legătura.

El repetă în gând: „Harry“. Oricum, nu prea conta.

- Bine, e-n regulă.

Josie zâmbi, îi dădu hainele cumpărate şi apoi se întoarse în bucătărie. Privind în urma ei, Harry

simţi că i se usucă gâtul. Era perfectă din toate punctele de vedere. Purta un tricou mulat, care accentua minunatele curbe ale trupului ei. Rămase nemişcat, urmărind-o cu privirea. Ea se întoarse şi-l surprinse.

- Sigur nu vrei să te ajut să te schimbi? întrebă Josie inocent.

Harry scutură din cap şi se îndreptă spre baie. Se părea că nu era conştientă de impresia pe care i-o făcea. Se întrebă cum de o femeie atât de minunată că Josie Reilly nu dădea nici un fel de importanţă faptului că arăta perfect. I se părea foarte ciudat să întâlnească o femeie frumoasă care să nu fie în acelaşi timp şi îngâmfată.

În baie era încă umezeală, de când îşi făcuse ea duş, iar mirosul ei plutea în aer. Nu se putu abţine să nu şi-o imagineze stând acolo, perfect goală, cu apa prelingându-i-se pe rotunjimile trupului.

Un singur lucru era clar: chiar dacă îşi pierduse memoria, instinctele lui sexuale funcţionau perfect.

Trebuia să nu se mai gândească la ea.

Îşi îndreptă atenţia spre geanta cu haine. Josie se gândise la toate. Chiar deasupra se aflau articolele

de lenjerie intimă şi câteva lucruri specifice toaletei bărbăteşti: aparat de ras, spumă, pieptene. Apoi urmau haine colorate, în stil hawaian - o cămaşă imprimată, multicoloră, o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi o pereche de sandale de piele. Nu era nevoie să-şi recapete memoria ca să-şi dea seama că n-ar fi găsit aşa ceva în garderoba lui John Harriman, la New York. Văzuse şi pozele din ziare. Purta întotdeauna costum, cămaşă şi cravată.

Oricum, pentru moment, nu mai era John Harriman, ci Harry, aşa că o schimbare de stil era bine venită.

Se bărbieri, se îmbrăcă, renunţând în sfârşit la halatul roz şi pufos, apoi îşi puse ochelarii cu ramă metalică. Se privi în oglindă.

„Bine ai venit, Harry!“ spuse el strâmbându-se la imaginea lui. Oare cât

avea să dureze până când îşi va recăpăta memoria şi va reveni John Harriman? Şi oare cum se va simţi atunci?

Se întoarse în sufragerie şi se gândi că şi noua lui postură avea unele avantaje. De exemplu, priveliştea care i se înfăţişa chiar acum în faţa ochilor: Josie era cu spatele la el şi se aplecase să caute ceva în frigider.

- O, ce bine arăţi! spuse ea întorcându-se cu o sticlă de suc de portocale în mână. Se potrivesc toate hainele?

- Da, sunt perfecte. Mulţumesc.

Josie îl privea uimită. Aspectul musafirului ei se schimbase complet. Semăna cu John Harriman, dar era totuşi mult diferit. Mai urma doar să-i schimbe culoarea părului, şi atunci riscul de a fi recunoscut avea să fie minim.

Şi-ar fi dorit să-l privească minute, poate chiar ore în şir, dar se întoarse şi turnă cafeaua în ceşti. Nu trebuia să uite că, deşi îmbrăcat în stil hawaian, el era totuşi John Harriman şi că o relaţie între ei era practic imposibilă. Trăiau în lumi

diferite, aveau concepţii diferite, deci relaţia ar fi fost sortită eşecului. Probabil că nici nu se vor mai întâlni vreodată după ce totul avea să se termine.

- Ia loc! îi spuse ea sec, arătând spre un fotoliu din sufragerie.

Harry îşi luă ziarul şi se aşeză în sufrageria micuţă. Se gândi că numai camera de zi de pe iahtul său trebuia să fie de zece ori mai mare decât apartamentul acesta. Şi totuşi, se simţea foarte bine. Nu ştia de ce, dar se simţea ca acasă.

Îşi scoase ochelarii, îi puse în buzunarul de la piept şi începu să citească articolul de pe prima pagină. Josie aduse ceştile de cafea, o tavă cu gogoşi, zahăr, lapte, suc şi pahare. Apoi se aşeză şi ea.

- Mi-e teamă că nu sunt o bună bucătăreasc㠂. Îmi place să gătesc, dar la bar. Acasă devin o puturoasă când vine vorba să-mi pregătesc de mâncare.

Harry o privi şi ridică din umeri:

- Dar mie îmi plac foarte mult gogoşile. Nu că mi-aş aminti, dar simt asta

instinctiv.

Luă o gogoşă şi îşi întoarse atenţia spre articolul din ziar.

Josie îşi turnă un pahar de lapte, luă şi ea o gogoaşă şi apoi se cuibări pe canapea. Îl privi cu atenţie pe bărbatul din faţa ei. Părea foarte concentrată. Oare citind articolul îşi va recăpăta memoria? Atât de repede? Fu surprinsă să constate că se gândea cu teamă la momentul în care îşi va reveni din amnezie. Ar fi vrut să-l păstreze la ea toată săptămâna, aşa cum conveniseră. „Ce-am găsit al meu să fie“ îşi spuse ea copilăreşte în gând.

Se înecă. Începuse s-o ia razna. Chestiile astea cu „Ce-am găsit al meu să fie” nu se aplicau şi la

oameni, cu atât mai puţin la John Harriman. În plus, tocmai de aceea era atât de dorit şi de vânat, pentru că era foarte greu de prins. O mulţime de staruri de cinema, manechine, femei de afaceri din toate colţurile lumii încercaseră, fără succes, să-l prindă în cursă. Şi oricum, se

gândi Josie, ea se săturase de bărbaţi. Nu mai avea nevoie de bătăi de cap şi dureri de inimă. Prin urmare, cazul era închis.

Înghiţi ultima bucăţică de gogoaşă.

- Ce părere ai despre articol? întrebă ea nerăbdătoare.

Harry împături ziarul.

- Mă simt de parcă aş citi despre un străin. Nimic nu-mi pare cunoscut.

Citise destul despre John Harriman, dar fără nici un rezultat. Aflase despre el că nu avea familie. Părinţii lui muriseră într-un tragic accident de maşină, pe vremea când avea doar cinci ani. Crescuse la un cămin de copii. La douăzeci şi trei de ani terminase studiile şi pusese bazele unei mici companii, ce avea să devină mai târziu Corporaţia Harriman. Ziarele îl numeau

„Vrăjitorul financiar“, un nimeni apărut de nicăieri, dar care devenise prin munca şi înţelepciunea lui cel mai faimos om de afaceri american.

În decurs de zece ani construise un

imperiu vast şi acumulase averi inestimabile, provenite din fuziuni, achiziţii şi investiţii la scară internaţională.

Aflase tot din ziare că, în noaptea accidentului, pe iahtul său se aflau secretara şi asistentul lui personal, doi asociaţi şi echipajul navei format din opt persoane. Dar nici aceste amănunte nu-l ajutară prea mult. Simţea un mare gol în capul şi în sufletul lui, la fel cum ştia instinctiv că nu fusese apropiat de nici una dintre persoanele care se aflau la bord. De fapt, credea că nu fusese apropiat de nimeni, toată viaţa lui.

- Cred că ţi-e tare greu să citeşti atâtea despre tine, fără să-ţi aminteşti nimic, spuse Josie încet. N-ai vrea totuşi să stai de vorbă cu cineva, ştiu eu, un prieten sau o persoană de încredere?

- Nu, răspunse el sec. Îşi trecu nervos mâna prin păr. Îmi pare foarte rău pentru oamenii care deplâng moartea mea, în timp ce eu sunt în viaţă, dar.

Se opri şi rămase dus pe gânduri. Oare cine îl aruncase peste bord? Unul dintre

membrii personalului, sau poate unul dintre asociaţii săi?

Josie îl privi cu simpatie. Spuse vesel:

- Hei, era să uit.

Se ridică şi traversă camera. Se întoarse cu o sacoşă şi vărsă conţinutul ei pe măsuţa de cafea.

- Ziare de scandal, numere vechi, anunţă ea. Le-am luat dimineaţă de la o prietenă.

Becky fusese foarte surprinsă de interesul brusc al lui Josie pentru ziarele de scandal. De obicei le dispreţuia. Însă acum le considera o importantă sursă de inspiraţie pentru Harry şi un posibil impuls pentru memoria lui. Ştia că Becky păstrase toate ziarele în care apăreau informaţii, interviuri sau poze cu John Harriman. Iar întreaga ei colecţie se transformase într-o clipă dintr-un morman de maculatură într-o mină de aur.

Harry începuse să le răsfoiască şi să citească titlurile scrise cu litere de-o şchioapă, însoţite de fel şi fel de poze.

- Hai să le parcurgem împreună, propuse Josie. Te ajut să le înţelegi. Iar dacă ţi se pare prea mult, ne putem opri.

E-n regulă?

Se aşezară amândoi pe podea, cu picioarele încrucişate. Nu erau prea apropiaţi, dar totuşi destul de aproape unul de celălalt pentru ca pulsul lui Josie să se accelereze. Se concentră asupra ziarelor, făcând cu greu abstracţie de impulsurile senzuale pe care le simţea înlăuntrul ei.

- Chiar atât de interesaţi au fost oamenii din viaţa mea personală? întreabă Harry surprins.

- Greu de crezut, nu?

- Da, e foarte ciudat.

- Cred că nu-ţi aminteşti, dar sute de femei aşteptau ore întregi în faţa casei tale din New York, sperând să te vadă măcar o secundă, înainte să te ascunzi în spatele geamurilor fumurii ale limuzinei. Te urmăreau şi prin parc, atunci când făceai jogging. Îţi trimiteau scrisori, declaraţii şi chiar şi lenjerie intimă prin poştă.

- Mi-ai trimis şi tu?

- A, nu, râse Josie. Eu am auzit despre asta la televizor.

Harry îşi turnă un pahar de lapte şi mai luă o gogoaşă.

- Hm, o tachină el, ţi-e uşor să negi din moment ce nu-mi pot aduce aminte de nimic.

Josie dădu ochii peste cap. Probabil că n-ar fi trebuit totuşi să-i spună că toate femeile din America alergau după el. acesta era purul adevăr.

- În ziua în care voi trimite lenjeria mea intimă vreunui bărbat, fii sigur că va ninge în Crystal Key, spuse ea râzând.

- De ce, crezi că nici un bărbat nu merită să aibă lenjeria ta? Întreabă Harry.

- Hei, se presupune că trebuie să vorbim despre viaţa ta, nu despre a mea.

Se concentrară din nou asupra ziarelor. Josie îi arătă poze mai noi sau mai vechi în care apărea la braţul vreunei vedete de cinema sau a unui fotomodel. Clare Collier, Joanne Delacorte, Julia Shiley, Margot

Andes, Jennifer Johnston şi multe altele. Dar nici una dintre ele nu-i trezi amintiri.

- Mă întreb de ce naiba nu m-am căsătorit şi nu m-am aşezat la casa mea, spuse Harry.

- Dar nu toţi oamenii sunt făcuţi pentru căsătorie. Poate nu eşti genul.

- Sau poate că n-am întâlnit femeia potrivită., spuse el confuz, dorindu-şi să-şi poată înţelege propria viaţă.

Fără să vrea, îşi îndreptă din nou privirea spre Josie. Stărui asupra buzelor ei senzuale şi trandafirii, asupra ochilor hipnotizanţi în care se citeau bunătate şi generozitate. Inima îi bătea nebuneşte.

- Dar tu, Josie, eşti genul de femeie făcută pentru viaţa de familie?

Era curios. Ştia atât de puţine despre viaţa ei. Probabil că în afară de a salva străini înecaţi de pe plajă mai avea şi alte ocupaţii. Poate chiar avea un prieten.

- Iar vorbim despre mine? Nu cred că viaţa mea e la fel de interesantă ca a ta.

- Fie-ţi milă de mine. M-am săturat să

vorbim numai despre John Harriman.

Josie îşi muşca preocupată buzele.

- Da, la un moment dat am crezut că sunt făcută pentru căsătorie, pentru viaţa de familie. Dar apoi m-am răzgândit.

- Dar de ce?

- Din cauza bărbaţilor, spuse ea scurt, presupunând că asta explica totul.

Se încruntă şi luă un alt ziar. Părea agitată. Era clar că nu dorea să continue conversaţia.

Harry schimbă repede subiectul:

- Dar, ia spune-mi, cu ce te ocupi la bar? Mai exact, ce faci?

- De toate, spuse ea zâmbind din nou. Era unul dintre subiectele ei preferate de discuţie. Gătesc, duc comenzile, ţin contabilitatea, fac orice este nevoie. Am mai lucrat la Bluefish pe timpul vacanţelor, când eram la colegiu, dar atunci nu eram calificată. Însă acum am diplomă în managementul turismului şi mă bucur că îl pot ajuta pe Skip, până îşi revine.

- Înseamnă că familia este foarte

importantă pentru tine, comentă Harry.
-Aş face orice pentru mama şi pentru Skip. Şi ei m-au ajutat foarte mult, iar acum e rândul meu.
- Eşti foarte apropiată de părinţi.
- Poate prea apropiaţi, câteodată.
- Ce vrei să spui?

- Uneori sunt prea cicălitori. Din cauza asta, mă bucur că nu trebuie să stau cu ei şi că am apartamentul ăsta, aici la bar. Ei l-au renovat special pentru mine, până să mă întorc eu. Îi iubesc foarte mult, îmi place să fiu lângă ei, dar am şi eu nevoie de independenţă.
Un ciocănit uşor se auzi în uşa apartamentului şi puse capăt conversaţiei.
- Josie! strigă o voce feminină. Ţi-am adus nişte prăjituri.
- O nu! oftă Josie. E mama. Trebuie să te ascunzi.
Harry se ridică şi o urmă. Intră în dulapul pe
care ea îl deschisese deja.
- Ai s-o cunoşti oricum, dar acum nu vreau să te vadă. Îşi va face o impresie

greşită.
Trânti uşa dulapului, înainte ca el să mai poată spune ceva.

Capitolul 5

- Mamă, nu ştiam că vii, spuse Josie tulburată, deschizând uşa apartamentului.
Lark Reilly intră şi puse pe dulapul din bucătărie platoul cu prăjituri.
Avea părul roşcat închis, tuns scurt, dar modern. Era minionă, dar cu forme rotunde, plăcute, pe care le moştenise de altfel şi fiica ei.
- M-am trezit devreme ca să fac prăjituri pentru bazarul de mâine. Ţi-am adus şi ţie câteva bucăţele.
Spusese asta în timp ce intra în sufragerie.
Inima lui Josie bătea cu putere. Uitase să strângă de pe măsuţă vasele de la micul dejun, iar ziarele de scandal era împrăştiate peste tot. Era convinsă că mama ei începuse deja să aibă bănuieli.

- Draga mea, pică apă din acoperiş.
Josie răsuflă uşurată. Atenţia mamei sale se îndreptase către ligheanul pe care îl

pusese în seara precedentă şi care acum era plin cu apă.

- Ştiu, mamă. Dar lasă că mă descurc eu, nu-i mai spune lui Skip. N-are rost să-şi facă atâtea griji.

- Eu nu ştiu cum reuşeşti să te descurci cu toate, draga mea. Ai grijă de bar, te ocupi şi de redecorarea lui, ţii şi contabilitatea.

- Ei, nu este chiar atât de complicat. Şi-n plus, în curând va veni un prieten să mă ajute.

Era mai bine să-i spună dinainte.

- O, mă bucur să aud asta. Şi cine e tipul?

Lark părea încântată.

- Îl cheamă Harry.

- Harry?

- Da. E un prieten. Îl ştiu din colegiu.

John Harriman devenise faimos cam cu cinci ani în urmă, iar pe atunci Josie era în colegiu, aşa că nu era chiar o minciună.

- Drăguţ din partea lui că vine să te ajute. Locuieşte aici, în Crystal Key?

- A, nu. Vine în vizită. Şi nu cred că va sta foarte mult.

Lark o privi pe fiica ei, vrând parcă să afle mai multe. Josie ştia că mama sa era o romantică incurabilă şi îşi dorea tare mult s-o vadă îndrăgostită. Numai că asta nu avea să se întâmple, cel puţin nu prea curând.

- Ei bine, de-abia aştept să îl cunosc.

Şi cu asta, Lark încheie subiectul. Îşi îndreptă atenţia spre dezordinea de pe măsuţă.

- Ai avut musafiri dimineaţă? Şi ce-i cu atâtea ziare? A, citeai despre magnatul care a dispărut azi noapte.

- Sunt ale lui Backy. Ea e. foarte tristă din cauza acestei poveşti.

Nu vroia să-şi mintă mama, aşa că se strecura printre adevăruri, omiţând să spună ce se întâmpla de fapt. Înainte ca Lark să mai pună alte întrebări, Josie spuse grăbită.

- Acum vroiam să strâng. În dimineaţa asta am foarte multă treabă la calculator.

Însă mama ei n-o auzea. Privea în continuare pozele de pe prima pagină a ziarului.

- Ce păcat! Un bărbat atât de tânăr şi

de drăguţ. Şi atât de bogat.

- Poate îl vor găsi până la urmă, sugeră Josie. „La mine în dulap, de exemplu“ adăugă ea în minte.
- Draga mea, eşti tare optimistă, dar după furtuna de azi noapte e prea puţin probabil. Numai un miracol îl mai putea salva.

Inima lui Josie bătea cu putere la gândul că ea însăşi fusese acel miracol. Se simţea tare ciudat.

- Îţi mulţumesc mult pentru prăjituri, mamă. Acum cred că am să mă apuc de treabă.
- Nu mai munci atât de mult, Josie. Ieşi şi dis- trează-te, fă-ţi timp şi pentru tine. N-ai să întâlneşti niciodată bărbatul potrivit dacă te tot ascunzi la Bluefish.
- Dar nu vreau să întâlnesc nici un bărbat, mamă.
- Nu mai vorbi aşa. Eşti prea tânără ca să nu ai şi tu o viaţă amoroasă. Când ai de gând să treci peste.
- Dar am trecut peste, mamă, sări Josie ca arsă. Probabil că Harry auzea tot.
- Sper, draga mea. Ştii că îmi fac griji

pentru tine. Uite, chiar vroiam să vorbesc cu tine. Fiul lui Emmie Scott se întoarce în acest week-end şi ar

vrea să te cunoască. Ştii, e un tip tare muncitor şi serios. Şi-a deschis de curând propriul lui cabinet veterinar la Fort Lauderdale. E înalt, are gropiţe în obraji şi.

- Mamă, o întrerupse Josie, mă calci pe nervi.

- O, draga mea, promite-mi măcar că te vei gândi la propunerea mea. Iar dacă te hotărăşti şi vrei să-l cunoşti, mâine va veni şi el la bazar. Dă consultaţii gratuite pentru animalele de casă.

- Dar eu n-am nici un animal de casă.

- Poţi să aduci peştişorul de la bar, glumi Lark. Promite-mi că te mai gândeşti, bine? Acum e timpul să plec la biserică.

Părea destul de mulţumită. De fapt, de asta şi venise, să-i facă fiicei ei marea propunere. Iar acum că misiunea fusese îndeplinită, putea pleca. O sărută pe Josie şi ieşi.

În urma ei, Josie oftă uşurată şi se duse să deschidă dulapul. Situaţia era stânjenitoare, aşa că trebuia s-o

depăşească urgent.

- Îmi cer scuze, îi spuse ea lui Harry. Acum, ar trebui să te vopsesc repede, înainte ca cineva să te recunoască. Eşti de acord? Sau eşti prea obosit?

Harry scutură din cap.

Josie se îndreptă spre chiuvetă şi pregăti un taburet înalt, invitându-l să ia loc. El se conformă, însă mintea lui rămăsese la conversaţia dintre cele două femei. Era clar că Josie trecuse prin experienţe amoroase neplăcute, dar era şi mai clar că nu dorea să vorbească despre ele.

- Ai mai vopsit pe cineva vreodată? întrebă Harry zâmbind.
- Da, dar nu o persoană, răspunse ea amuzată.
- Ce vrei să spui?
- Când aveam zece ani, am vopsit pudelul nostru alb. A ieşit un fel de roz. Doamne, ce s-a mai înfuriat mama atunci.
- Mă cam sperii, să ştii.
- Nu-ţi face griji. Am să mă descurc de data asta. Ai încredere în mine.

Dar el avea încredere în Josie. Însă ştia, instinctiv, că nu i se întâmplase prea des

să aibă atâta încredere într-o persoană, mai ales după un timp atât de scurt. Nu înţelegea însă de ce situaţia de faţă era cu totul specială faţă de cele din trecutul său.

- Şi-n plus, continuă tânăra femeie, dacă nu ne place cum iese, te pot tunde la chelie. E doar păr. Va creşte la loc.

- N-am ştiut că poţi fi atât de comică.

- Sunt multe lucruri pe care încă nu le ştii despre mine.

- Deşi mi-ar plăcea teribil să ştiu totul despre tine, răspunse Harry, de data aceasta serios.

Ochii ei mari şi frumoşi îl priviră o clipă, apoi îşi îndreptă atenţia spre instrucţiunile de pe cutia de vopsea, fără să ia în seamă remarca lui.

Harry nu ştia ce să mai creadă despre frumoasa lui gazdă. Felul ei de a fi, comportamentul ei îl intrigau foarte tare. Acum era răutăcioasă, pentru ca peste câteva clipe să devină timidă şi foarte vulnerabilă. Se temea să se apropie prea mult de cineva, pentru ca apoi să nu fie rănită. Cineva o făcuse să sufere, Harry

era sigur de asta. Şi-ar fi dorit să se răzbune pe acel cineva care fusese atât de insensibil încât să rănească o femeie ca ea. I se părea totuşi ciudat că devenise atât de protector faţă de ea şi atât de irascibil la ideea că cineva îi făcuse rău. Oare era din cauză că îi salvase viaţa? Era doar o formă de recunoştinţă, sau era ceva mai mult de atât? Avea sentimentul că era cu mult mai mult de atât, deşi nu înţelegea de ce.

Josie citise cu atenţie instrucţiunile, iar acum se apuca de treabă. Amesteca repede cu o spatulă de plastic conţinutul tuburilor şi îl privea pe Harry, neştiind de unde să înceapă şi unde să termine.
Îi înfăşură un prosop în jurul umerilor şi îşi pregăti un pieptene. Îşi trecu mâinile prin părul lui subţire şi mătăsos. Atingerea i se păru extraordinar de senzuală. El închise ochii şi gemu încet.
- Te doare? întrebă Josie îngrijorată. Se purtase foarte delicat cu el de teamă să nu-l doară locul unde fusese lovit cu atâta cruzime.

- Nu mă doare. E minunat.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. El continuă:

- Îmi place când cineva se joacă în părul meu.

- Şi mie. E o senzaţie foarte plăcută.

Trebuia să termine cât mai repede treaba asta,
căci lucrurile începeau să se complice. Despărţi câteva şuviţe şi începu să aplice vopseaua. În câteva minute treaba era gata, dar Harry regreta asta. Îi plăcuse senzaţia degetelor ei lungi şi subţiri plimbându-se prin părul lui. Îi plăcuse, de asemenea, să o ştie atât de aproape şi să-i simtă mirosul. Mirosea a căpşuni, de la spumantul de baie pe care îl folosise şi el.

Căpşuni. Ştia că de acum înainte va asocia întotdeauna mirosul de căpşuni cu Josie Reilly.

Deschise ochii şi o privi.

- Trebuie să stai aşa un sfert de oră, îl anunţă ea. Vrei un suc între timp?

- Da, mulţumesc.

Josie scoase două sticle de cola din

frigider şi pregăti prăjiturile aduse de mama ei.

- Ar trebui să mă angajez la un salon de coafură, spuse ea zâmbind. Constat că îmi place să fac asta.

- Sigur. Iar pudelul tău şi cu mine ţi-am putea de referinţe.

Josie luă o înghiţitură de suc. Se simţea tulburată ori de câte ori Harry o privea ca acum. Chiar şi aşa, cu vopseaua pe cap, era foarte sexy.

- Ei şi-acum, spuse bărbatul, povesteşte-mi cum te distrezi atunci când nu vopseşti căţei.

Era clar că intenţiona să afle cât mai multe lucruri despre ea, căutând s-o cunoască mai bine. Josie se simţi oarecum flatată şi se gândi ce ar fi putut spune, ca să pară cât de cât interesant.

- Citesc, mă plimb pe plajă, construiesc castele de nisip. o dată, chiar am câştigat un concurs de castele de nisip. Ce mai fac?. A, mă uit la filme. Ador filmele, chiar şi cele de groază, de la miezul nopţii.

Numai că în ultimul timp am lucrat până noaptea târziu şi le-am cam ratat.

Ar fi vrut să-i pună şi ea aceeaşi întrebare - ce-i plăcea să facă în timpul liber - dar se abţinu, pentru că oricum nu-şi putea aduce aminte.

Harry îşi termină sucul şi prăjiturile, îşi încru- cişă braţele la piept şi continuă interogatoriul.

- Şi ce planuri ai pentru bar?

Josie se lansă în explicaţii amănunţite, preţ de multe minute.

- Nu e urât nici aşa, spuse ea, dar nu i-ar strica o cosmetizare. N-a mai fost renovat de mult. Pe dinafară vopseaua se cojeşte, iar înăuntru e cam afumată şi murdară. Aş vrea să zugrăvesc şi să decorez pereţii interiori cu fotografii înrămate. Clienţii fideli ai barului au strâns de-a lungul timpului tot felul de poze de la evenimente care au

avut loc chiar aici, la bar. M-am gândit că vor da un aer de istorie şi comunitate

solidă. Lui Skip îi va plăcea la nebunie.

Făcu o pauză şi apoi continuă:

- Mai sunt şi multe alte reparaţii de făcut. Acoperişul, uşa de la intrare, poarta. Apoi aş vrea să raşchetez şi să lustruiesc podeaua. Ce mai, sunt o mulţime de lucruri de făcut.

- Şi toate astea vrei să le faci singură? Şi, între timp, să mai lucrezi şi la calculator?

- D, ştiu, ştiu. Întotdeauna am tendinţa să mă autodepăşesc, dar nu ştiu dacă şi de data aceasta voi reuşi, spuse ea privindu-l cu tristeţe.

El se întinse şi o luă de mână.

- Uite ce e, tu m-ai ajutat pe mine, acum e rândul meu. Îţi promit că vom realiza împreună tot ce ţi-ai propus.

Simţi un nod în stomac. Nu ştia ce să spună, aşa că schimbă subiectul. Spuse, uitându-se la ceas:

- Cred că a sosit timpul să-ţi vedem noua înfăţişare.

Se apropie de chiuvetă şi dădu drumul la apă, testând-o. Îl ajută pe Harry să se aşeze cu capul pe

marginea chiuvetei. El închise ochii şi se lăsă purtat de val. Dintr-o dată, faptul că stătea acolo liniştit în timp ce ea îi spăla cu mişcări delicate părul, i se păru de o imensă intimitate, periculos de erotic. Josie îi masă uşor şamponul pe păr, bucurându-se fără să-şi dea seama că avea ocazia să-l mângâie. Îi clăti apoi părul, până când apa deveni limpede. S-ar fi putut opri, dar n-o făcu.

Harry deschise ochii şi o privi fix. Pentru o clipă se priviră, iar Josie avu sentimentul că în ochii lui vedea un suflet care se potrivea perfect cu al ei. Singuratic şi plin de dor. Dar oare era adevărat? John Harriman, râvnitul american, să fi fost un singuratic şi să fi tânjit după afecţiune şi dragoste? Probabil că imaginaţia ei o luase razna.

- Gata, anunţă ea şi apoi opri apa. Mâinile îi tremurau.

Harry se ridică şi îşi şterse părul cu un prosop. Se uscă repede cu foehnul şi apoi să privi în oglindă. Părul lui castaniu era acum galben-auriu. Arăta foarte bine, chiar mai bine decât înainte. Inima lui Josie

aproape că se oprise în loc.

- Da, e prefect, spuse el. Mulţumesc.

- Să-ţi fie de bine, răspunse ea şoptit.

Se priviră în tăcere. Harry avea sentimentul că ceva ciudat se petrecea de fiecare dată când privea în ochii lui Josie. Sentimentul acesta nu-i era familiar, dar îi dădea o stare de bine. Şi se părea că nu numai lui. Felul cum i se îmbujorau obrajii şi cum respira accelerat, îl făceau să creadă că şi ea simţea la fel.

Apoi, dintr-o dată, ea îşi întoarse privirea şi începu să strângă prin cameră. Încerca să nege sau să ignore ceea ce se întâmpla între ei. Sau poate era foarte speriată?

- Mă duc în biroul lui Skip, anunţă Josie. Mai am câteva ore până se deschise barul. Tu stai şi odihneşte-te. De mâine, dacă te simţi în stare, poţi începe lucrul.

- E-n regulă.

Nu prea îi plăcea ideea de a pierde timpul degeaba, dar simţea totuşi nevoia să se odihnească. Îl durea foarte tare capul, de parcă cineva îl lovise cu un ciocan..

- Ne vedem mai târziu, strigă Josie şi ieşi pe uşă, evitându-i privirea.

Harry se întinse pe pat şi îşi îndreptă atenţia spre articolele din ziar. Vroia să afle totul despre viaţa lui anterioară. Însă gândul îi zbura mereu la Josie.

Capitolul 6

„Căutarea magnatului american John Harriman a luat sfârşit noaptea trecută“, anunţă reporterul pe micul ecran al televizorului de la bar.

- O, ce trist! spuse Becky în timp ce aducea nişte pahare goale. Probabil că s-a înecat în apele oceanului.

Josie privea şi ea imaginea lui John Harriman, în timp de trebăluia prin bar. Imaginile sosirii magnatului pe aeroportul local fuseseră difuzate de zeci de ori în ultimele zile. Revăzu mulţimea de femei adunate acolo şi, dacă până acum nu înţelesese euforia lor, acum o înţelegea. Era conştientă că în scurt timp putea să devină şi ea la fel de ahtiată după el. Tipul era deosebit de simpatic şi de sexy.

Se retrase în bucătărie, dorind să stea cât mai departe de imaginea lui. Îi dusese nişte mâncare de la bar în jurul prânzului, dar de atunci nu-l mai văzuse şi nu intenţiona să-l mai viziteze până la sfârşitul zilei. Îl găsise îngropat între ziare, citind şi recitind articolele despre el însuşi. Era evident că încerca din răsputeri să-şi recapete memoria. Probabil că era nerăbdător să-şi reînceapă viaţa lui normală, de dinaintea accidentului. Şi de ce n-ar fi fost?

Josie se îndreptă spre chiuveta dublă a barului şi începu să spele vasele murdare, gândindu-se la problemele ei şi analizându-şi situaţia. Era o femeie de douăzeci şi cinci de ani, normală şi sănătoasă. Era firesc să aibă şi ea nevoile ei, dictate de hormoni. În plus, trecuse mai mult de un an de când sărutase ultima oară un bărbat. Simţea acut lipsa sexului şi îi ducea dorul. Avea nevoie de un bărbat. Şi, întâmplător, Harry se afla chiar lângă ea, în micuţul ei apartament, fiind pe deasupra şi extraordinar de fermecător şi de sexy. Era clar, se afla într-o mare

încurcătură. Şi nu găsea nici o soluţie.

Seara, când Josie îşi termină treaba, îl găsi pe Harry tot între ziare. Citea concentrat la lumina unei veioze. Chipul i se lumină când o văzu.

- Hei, ce mai faci? Pari frântă de oboseală.

Aşa se şi simţea, de altfel. Picioarele o dureau
cumplit, mirosea toată a fum şi mâncare, iar machiajul ei arăta groaznic. Era deja trecut de unu noaptea. Însă numai privindu-l pe Harry, simţi că inima începe să-i bată cu putere şi revine la viaţă. Stătea pe fotoliu, cu bustul lui bronzat şi puternic dezgolit şi o privea cu ochii lui ademenitori. Era incredibil cât de cuceritor putea fi chiar şi la nici douăzeci şi patru de ore de la tragicul accident.

- Credeam că te găsesc dormind, îngăimă Josie.
- M-am trezit special pentru tine.
- Nu trebuia să faci asta. Ai nevoie de odihnă. Josie se îndreptă spre dulap şi îşi

luă o jachetă.

- Ias la o plimbare, anunţă ea.

- Te superi dacă te însoţesc? Mă simt mult mai bine şi nu mai suport să zac atâta.

- Bine, cum vrei tu.

Harry o luă de umeri şi ieşiră împreună. Atingerea lui, chiar şi prin jachetă, o făcu să se

înfioare, dar îşi impuse să creadă că nu însemna nimic, cel puţin nimic special. Înaintară în linişte spre plajă. Harry îşi retrase mâna de pe umerii ei şi, fără să înţeleagă de ce, Josie se simţi oarecum abandonată.

- Îmi place să mă plimb pe plajă după ce stau toată ziua închisă în bar, spuse ea pentru a sparge tăcerea.

Dar el nu răspunse. Probabil că se gândea la noaptea precedentă, când îl găsise aici, pe plajă mai mult mort decât viu. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu ajungea la momentul potrivit? Gândul o făcu să se cutremure. În situaţii normale,

obişnuite, probabil că vieţile lor nu s-ar fi intersectat niciodată.

Se priviră în întunericul nopţii. Josie rupse din nou tăcerea şi spuse încet:

- Iubesc plaja asta. Este locul în care am crescut. Ştii, noi nu am locuit dintotdeauna cu Skip. Eu şi mama am locuit singure până când am avut opt ani.

- Dar ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întrebă Harry.

Se plimbau încet, unul lângă altul, în noaptea călduţă şi umedă, ca majoritatea nopţilor din Florida. Numai că Josie îşi amintea şi de nopţi mai reci, mai triste, când ea şi mama ei abia aveau ce mânca.

- Tata nu a fost niciodată lângă noi, răspunse ea cu tristeţe. Îl cunosc, l-am văzut de câteva ori, însă niciodată nu l-am considerat tatăl meu.

Ridică din umeri, dorind să alunge sentimentele sumbre care o copleşeau.

- Familia lui n-a acceptat-o niciodată pe mama. Aveau o situaţiă destul de bună şi nu erau de acord ca unicul lor fiu să se

căsătorească, cel puţin nu cu o femeie simplă ca mama.

- Si ce s-a întâmplat?

- El s-a săturat de discuţii şi s-a întors la familia şi la studiile lui. Mama nu i-a cerut niciodată ajutorul, chiar dacă de multe ori abia ne puteam duce zilele. Dar era prea mândră. Cât despre el, nu s-a oferit niciodată să ne ajute. De foarte mulţi ani, n-am mai auzit nimic despre el. Oricum, tatăl meu este Skip, eu aşa consider. Ba mai mult decât atât, m-a şi adoptat.

Se simţea puţin jenată că îi povestise atât de mult despre ea şi familia ei. Schimbă subiectul:

- Uite, în locul acela te-am găsit, spuse indicând un punct la malul oceanului.

Însă Harry era concentrat asupra profilului ei, nu asupra locului unde şi-ar fi putut găsi sfârşitul. Nu mai avea nici o urmă de machiaj, dar arăta foarte bine. Părea mai tânără decât era de fapt şi, paradoxal, părea în acelaşi timp fragilă, dar puternică. Acum ştia unde îşi avea

rădăcinile tăria ei de caracter: în copilăria tristă şi plină de griji, care o călise, făcând-o dură în exterior, dar vulnerabilă în interior. Îşi dorea atât de mult s-o cunoască mai bine, să pătrundă în carapacea ei.

- Păcat că tatăl tău n-a vrut să te cunoască mai bine. Nici nu ştie ce a pierdut.

Josie se întoarse şi-l privi. Erau atât de aproape, încât îşi puteau auzi respiraţia, pe fundalul valurilor. Harry simţi o nevoie acută s-o sărute. Îşi dorea cu ardoare să-i guste buzele, să-i simtă trupul lipit de al lui. Iar pentru asta n-ar fi trebuit să facă decât un mic pas. Însă bunul simţ şi

autodisciplina îl împiedicau să facă asta. Si, în plus, pe moment era destul de confuz si trebuia să se concentreze mai ales asupra refacerii vieţii personale si a recăpătării memoriei. Poate că nu era cazul să se complice.

- Si ai de gând să o lasi pe mama ta să te prezinte veterinarului din Fort

Lauderdale? întrebă Harry, suprinzâdu-se chiar si pe el. Desi nu intenţionase să pună o astfel de întrebare, dorea totusi să afle răspunsul.

Josie păru încurcată si răspunse scurt:

- Nu.

Se simţea destul de ciudat că ajunsese să discute cu el despre viaţa ei amoroasă. Adăugă câteva explicaţii.

- Stii, e destul de jenant, dar mama încearcă mereu să mă prezinte unor diversi tipi. Dacă ea a întâlnit dragostea adevărată alături de Skip, consideră că fiecare trebuie să caute si să găsească dragostea adevărată.

- Si tu nu consideri la fel?

- Nu e obligatoriu ca toţi să ne găsim jumătatea perfectă.

- Ce te face să spui asta?

- Nu ştiu, cred că am devenit puţin cam cinică. Dar, după două logodne rupte e de-nţeles.

- Două?

Părea surprins.

- Da, exact. Am fost logodită de două ori. Şi am sărutat destule broaşte care, din păcate, nu s-au transformat în prinţi.
- Dar poate că n-ai sărutat broasca potrivită.
- Posibil. Sau poate că nu mă prea pricep la bărbaţi. Mă îndrăgostesc prea repede şi prea tare de bărbaţi nepotriviţi. Sunt impulsivă şi fac greşeli. Pardon, am făcut greşeli. Încerc să mă schimb.
- Cred că tea autoînvinovăţeşti prea mult.

Josie nu răspunse. Continuară să se plimbe.

- Ştii, mama ta are dreptate. Ar trebui să te distrezi mai mult. Eşti mult prea tânără şi prea drăguţă ca să te închizi în casă din cauza unor tâmpiţi care n-au fost în stare să recunoască un diamant atunci când l-au avut în mână.

Josie simţi un nod în gât. Harry era foarte dulce, însă conversaţia devenise mult prea serioasă şi ajunsese mult prea departe.

De câte ori se afla în compania lui,

simţea o ciudată, dar senzuală energie pulsând în interiorul ei. Însă nu ştia ce era, sau cum o putea opri.

Îl privi şi spuse pe nerăsuflate:

- Gata, nu te mai comporta ca mama. O iubesc nespus, dar una singură îmi este de-ajuns.

Harry se opri în faţa ei, privind-o cu ochii lui negri şi flămânzi. S-ar fi putut îndrăgosti de el atât de uşor. Însă nu putea să rişte din nou să se îndrăgostească de un bărbat nepotrivit. Trebuia să se bazeze numai pe raţiune, în nici un caz pe sentimente.

- Eşti atât de frumoasă, spuse el blând. Si atât de sexy. În plus, ai un caracter frumos şi o inimă mare. Nu e exclus să fac o adevărată pasiune pentru tine, Josie Reilly!

Ochii ei mari şi expresivi, în care se puteau citi mereu trăirile interioare, afişară pe rând stupoare, nervozitate, şi chiar. speranţă.

- Nu spune asta, şopti ea. Te rog, nu mai spune.

- De ce nu? întrebă Harry, privind-o fix.

Lumina lunii crease deasupra lor o aură intimă. Se aflau la

doar câţiva centimetri depărtare unul de altul. Respiraţia ei era neregulată, în timp ce a lui aproape se oprise. Între ei se crease un câmp electric. Harry se simţea puternic atras de femeia din faţa lui. Atunci când era cu ea, simţea că în adâncul sufletului său se umple un locuşor care fusese mult timp gol.

- N-ar trebui să ne simţim atraşi unul de altul, bâigui Josie.

De ce?. Se opri, dându-şi seama că ea recunoscuse un lucru important. Aşadar, şi tu te simţi atrasă de mine.

Nu se putu abţine şi zâmbi. Ea se îmbujoră şi spuse:

- Nu fi rău!

- Nu sunt rău, sunt doar fericit.

Îşi dorea tare mult s-o sărute şi asta şi avea de gând să facă. Oricum, autocontrolul şi stăpânirea de sine se risipiră în lumina lunii şi în briza oceanului.

Josie îi remarcă intenţiile. Se gândi că

nu l-ar fi putut împiedica. Devenise dintr-o dată mult prea moale. Probabil că asta se datora hormonilor. Făcu totuşi o ultimă şi disperată încercare:

- Nu putem face asta, spuse ea ţinându-şi respiraţia.

- Şi, mă rog, de ce nu? Amândoi suntem liberi ca pasările cerului.

Ochii lui negri îi căutară pe ai ei.

- E doar un sărut, Josie, spuse el blând.

„Doar un sărut“... Şi-ar fi dorit cu mult mai mult de-atât. Ar fi vrut să-l împingă jos, pe nisipul moale şi fin şi să facă dragoste nebuneşte cu el. Dar trebuia să lupte să-şi învingă aceste porniri. Ar fi fost o mare greşeală. Atracţia dintre ei nu putea duce la nimic bun. Şi cu toate acestea, Josie tânjea după el.

- E o. nebunie, încercă ea din nou. Tu nu ai nevoie de complicaţii acum, când ar trebui să te concentrezi numai asupra persoanei tale şi a trecutului tău.

- Ştiu, dar nu vezi că între noi e o

atracţie chimică, organică?

- Va trebui să luptăm, şi asta vom face.

Josie se întoarse cu spatele la el, confuză şi speriată de atracţia pe care o simţea faţă de acest

bărbat. Se purta iraţional. Îşi dădea seama că Harry era bărbatul nepotrivit care intrase în viaţa ei într-un moment nepotrivit, şi totuşi inima ei era de o cu totul altă părere iar creierul refuza să se mai amestece în toată această nebunie.

Porni cu paşi repezi de-a lungul plajei. Harry veni după ea.

- Stai, aşteaptă-mă!

- Nu.

Se grăbea să ajungă în apartamentul ei, dar fără să-şi dea seama, o luase în direcţie greşită.

Se întoarseră împreună la Bluefish, fără să-şi mai spună nici un cuvânt.

Ajunşi în intimitatea apartamentului, Josie declară solemn:

- Trebuie să stăm serios de vorbă.

- Vrei să-mi cer scuze pentru că mi-am

dorit cu ardoare să te sărut? întrebă Harry părând sincer şi arătând foarte, foarte sexy.

- Nu.

- Vrei să plec?

- Nu, în nici un caz. Hai s-o lăsăm baltă. Sunt foarte obosită.

- Bine. Ar trebuie să te culci.

Harry se simţi vinovat că o sâcâise atât, în timp ce ea era pur şi simplu epuizată după o zi lungă de muncă. Însă în prezenţa ei nu mai putea judeca raţional. Ştia că trebuia totuşi să se controleze, pentru că nu era momentul să se implice atât de profund într-o relaţie.

Se îndreptă spre canapeaua mică şi se aşeză.

- N-ai să dormi bine acolo, spuse Josie.

O privi confuz. Care ar fi fost alternativa? S-o lase pe ea pe canapea? Era exclus. Să doarmă împreună în pat, la fel ca noaptea trecută? Bine, dar atunci fusese cu totul altceva.

Situaţia se schimbase radical în decurs

de douăzeci şi patru de ore. Amândoi recunoscuseră că erau puternic atraşi unul de celălalt şi nu era o idee prea bună să doarmă împreună. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Lucrurile ar fi scăpat cu siguranţă de sub control. Trebuia să fie prudent.

- Canapeaua e foarte bună pentru mine. Treci în pat, spuse el autoritar, fără s-o privească. Ochii ei întunecaţi, adormiţi şi sexy îl tulburau nespus. Oare era conştientă de emoţiile pe care i le genera?

Josie intră în baie şi închise uşa. După câteva minute, ieşi înfăşurată în halatul ei roz de baie. Imaginaţia lui o luase razna. Se întreba ce se ascunde sub materialul acela moale şi pufos.

Era rândul lui să meargă la baie. Când reveni în cameră, Josie se afla în pat, acoperită cu pături, iar halatul era aşezat pe tăblia patului.

Harry stinse lumina şi se lungi pe canapea, încercând să se adapteze la dimensiunile ei.

Adormi surprinzător de repede, dași era convins că nu acelaşi lucru i se întâmplase şi ei.

* * *

Mâini, Mâini puternice care îl strâng şi-l împing. Se întoarce şi vede o faţă întunecată şi nişte ochi plini de răutate şi ură. Dar îi recunoaşte. Apoi apă, peste tot numai apă. Înoată la nesfârşit.

- Nu, nu!

Harry se trezi speriat, cu o senzaţie de neputinţă şi sufocare, dându-şi seama că nu se afla în apele oceanului, ci pe canapeaua lui Josie. Ceea

ce îl apăsa era cearşaful cu care era acoperit, iar mâinile acela erau mâinile blânde ale lui Josie, care îl mângâiau liniştitor.

- Harry, trezeşte-te! Ai avut un coşmar.

Îşi reveni încet-încet, tremurând şi asudând în acelaşi timp.

- O, nu, murmură el supărat, încercând să-şi amintească faţa de pe iaht. Zadarnic. Imaginea dispăruse.

Josie se afla acolo, lângă el.

- Harry, ţi-ai amintit ceva?
- Nu. Imaginea a dispărut.
- O, îmi pare rău.

Îl strânse la pieptul ei, fără să-şi dea seama că situaţia putea deveni în orice clipă periculoasă. Harry se trezise de-a binelea şi era perfect conştient de apropierea trupului ei. Constată stupefiat că avea o erecţie. Doamne, ce se întâmpla cu el? Niciodată nu fusese atât de atras de o femeie, ştia asta instinctiv. Dar ea mirosea atât de dulce şi de sexy, încât nu se putea abţine să n-o dorească. Doamne, cât o dorea!. Se luptă să-şi ţină pasiunea sub control, dar fără succes.

Îi şopti numele şi, în întunericul nopţii găsi gura ei flămândă şi o gustă. Ea nu se opuse, nici nu şi-ar fi dorit asta. De altfel, creierul ei încetase să mai raţioneze, iar trupul ei se transformase într-o gelatină caldă şi plină de dorinţe. În liniştea nopţii, o singură inimă se auzea bătând cu putere. Oare era a ei, sau a lui? Sau băteau amândouă la unison?

Limba lui senzuală îşi făcuse loc în interiorul gurii ei înfometate. Cuprinsă de o pasiune sălbatică, pe care n-o mai simţise până atunci, Josie se prinse strâns cu mâinile de gâtul lui, de teamă să nu-l piardă.

Cu mişcări tandre şi pline de dorinţă, Harry îi mângâie sânii, făcând-o să se arcuiască de plăcere şi să-i strige numele. Dar oare ştia ce avea să se întâmple? Părea destul de neexperimentată, în ciuda relaţiilor ei anterioare.

Harry îngheţă, simţindu-se vinovat. Nu putea să profite de ea în felul acesta. Se trase înapoi. În lumina lunii, observă pasiunea şi confuzia din ochii ei.

Josie se simţi de parcă cineva o împroşca în faţă cu apă rece. Oare ce se întâmplase cu ea? O luase razna? Ea trebuia doar să-l liniştească pe Harry după coşmarul avut, nimic mai mult. Şi când acolo, se aflase la un pas de a face dragoste cu el. Se simţea umilită. În viaţa ei nu se abandonase atât de curând şi atât

de complet unui bărbat. Oare ce credea despre ea?

Trebuia să ridice repede barierele şi să aibă grijă ca asta să nu se mai întâmple.

-Asta e. Cred că, într-un fel, era inevitabil, nu crezi?

Vocea îi tremura şi încerca să se liniştească.

- Amândoi ne-am dorit să vedem cum ar fi să ne sărutăm, aşa că acum ne-am satisfăcut curiozitatea nu-i aşa?

-Josie.

- Nu vreau să mai discutăm despre asta. N-ar fi trebuit să mă săruţi.

- Bine, dar ai răspuns.

Tăcere. El avea dreptate. Josie şi-ar fi dorit să dea vina pe el, să-şi verse supărarea pe el, însă n-ar fi fost cinstit. Datorită lui, situaţia nu scăpase de sub control.

- A fost un accident, admise ea. O aberaţie.
- O aberaţie?
- Hai să uităm totul.

Trebuia să uite cum era să fie sărutată de

Harry. Era foarte furioasă că dăduse dovadă de atâta slăbiciune.
Traversă camera şi se cuibări sub pături, în patul ei. Se foi mult timp, simţindu-se frustrată şi neîmplinită. Sfârcurile sânilor o dureau şi o ardeau,
Adormi într-un târziu, epuizată din cauza atâtor trăiri puternice şi istovitoare.
Când se trezi, ploua, iar Harry dispăruse.

Capitolul 1

Josie se dădu repede jos din pat şi îşi puse halatul.

- Harry! striga ea încet, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lumina cenuşie pătrundea timid prin storuri, iar sunetul trist al ploii răsuna în toată camera. Harry nu era nicăieri. Oare fusese numai rodul imaginaţiei sale? Sau un vis frumos? Trăise oare treizeci şi şase de ore într-un vis lung şi plin de pasiune? Ziarele strânse într-un colţ al camerei, precum şi geanta cu hainele lui îi infirmară bănuielile. Ultimele treizeci şi şase de ore fuseseră reale, mai mult decât reale. Era şocată de cât de uşurată se simţea conştientizând că nu fusese doar un vis. Dar oare unde dispăruse acum? Dacă se supărase şi plecase? Dacă lovitura de la cap fusese mai puternică decât crezuse şi acum o luase razna?

Observă că în colţul camerei cineva aşezase ligheanul chiar sub picăturile care se prelingeau încet din tavan. Auzi zgomot

de paşi în pod.

Ieşi pe uşă şi urcă repede treptele ce duceau într-acolo. Lumina zilei mohorâte pătrundea prin ferestrele rotunde dezvăluind cutiile de scule şi diversele nimicuri depozitate aici şi acoperite de un strat gros de praf.

Respirând greu din cauză că urcase în fugă scările, Josie privi de jur-împrejur, ascultând cu atenţie. Oare doar i se păruse că auzise zgomot de paşi?

Nu-i plăcea deloc să vină aici, în pod. Încă de mic copil se temuse de locul acesta, cu atât mai mult cu cât Skip îi spusese că este bântuit de fantome.

Scoase un ţipăt scurt şi ascuţit când Harry îşi făcu apariţia din spatele unui morman de cutii.

- Bună dimineaţa! spuse el cu un zâmbet adorabil.

Farmecul lui masculin o izbi în forţă. Un fior plăcut o străbătu din cap până-n picioare, aducân- du-i aminte de minunatul sărut pe care şi-l dăduseră în miez de noapte. Ar fi vrut să-l sărute din nou.

Doamne, cât de păcătoasă putea fi!

- Ce faci aici? întreabă ea confuză. Respiraţia nu-i revenise încă la normal, cu atât mai mult cu cât acum i se părea şi mai atrăgător şi mult mai sexy.

- N-am mai putut să dorm, aşa că m-am gândit să fac ceva folositor, răspunse el cu un aer nevinovat. Aşa că am urcat aici, să văd pe unde se prelinge apa. S-a întâmplat ceva!

- A, nu, Doar că nu ştiam unde ai dispărut.

-Păi, dormeai aşa de frumos, încât n-am vrut să
te trezesc, spuse Harry dulce, în timp ce se apropia de ea. Ţi-ai făcut griji pentru mine, Josie?

Se simţi puţin jenată.

- Nu. doar mă întrebam unde puteai fi, atâta tot.

Doar nu era să-i spună că se gândea cu groază la clipa când va dispărea din viaţa ei, întorcându-se la adevărata lui viaţă. Oricum, asta avea să se întâmple. Era inevitabil. Însă până atunci ea

trebuia să se pregătească sufleteşte. Destinul îi pregătea o altă ruptură, cu mult mai dureroasă decât toate celelalte.

- Ei bine, acum m-ai găsit.

Josie îi evit privirea şi se îndreptă spre locul prin care apa se prelingea prin acoperiş, cercetând cu atenţie.

- Va trebui să mă urc pe acoperiş să văd ce se întâmplă, spuse Harry apropiindu-se din nou de ea.

Josie înmărmuri. Harry? Pe acoperiş? Probabil că nu făcuse aşa ceva în viaţa lui.

- Nu e nevoie. Am să chem un meseriaş. Dacă ai să cazi de acolo?

- Dar nu e o clădire cu cincizeci de etaje. Si-n plus, acoperişul nu e chiar atât de abrupt. Stai liniştită, mă descurc.

Se simţi din nou ca o prostuţă. Harry avea dreptate - Bluefish nu era Empire State Building.

- Eşti sigur că vrei să faci asta?

- Foarte sigur. Constat că îmi place foarte mult să muncesc, folosindu-mi mâinile.

Josie îşi simţi gura uscată şi sfârcurile întârite. Stia bine ce putea el să facă folosind acele mâini magice.

- Înainte să mă urc aici, am făcut o plimbare pe-afară. Am văzut şi scândurile despre care spuneai că nu stau la locul lor. De îndată ce se opreşte ploaia, am să le repar.

Îşi desfăcu tacticos centura cu scule din jurul coapselor, făcând-o pe Josie să-l privească fix.

- Te-ai plimbat prin ploaie, vrei să spui?
- De ce nu? Îmi place ploaia. Nu ştiu cum mi-am dat seama de asta, dar aşa este.

Zâmbi cuceritor şi o prinse de mână.

- Vino aici.

Se aşezară amândoi pe o cutie, unul lângă altul, periculos de aproape.

- Acum închide ochii şi ascultă.

Picăturile de ploaie cădeau neîncetat pe acoperişul de deasupra lor. Josie nu mai ştia ce să creadă. Cum un bărbat atât de special şi de sofisticat ca John Harriman putea fi încântat de un lucru atât de banal, cum era zgomotul produs de o ploaie matinală? Doamne, bărbatul ăsta era atât

de dulce, atât de bun şi atât de sensibil. Nu se aşteptase la asta de la marele magnat. Îl plăcea din ce în ce mai mult.

- Auzi? şopti el.
- Ce să aud?
- Ploaia, ce altceva?

Josie deschise ochii. El o privea amuzat.

- Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam să spui ceva mai profund, zise ea puţin dezamăgită.
- Păi, pot să spun, dacă vrei.
- A, nu. Mai bine lasă.

Însă Harry o ignoră şi spuse încet:

- Ai cele mai frumoase şi mai senzuale buze pe care le-am văzut vreodată. Aş vrea să te sărut din nou. Încerc să rezist tentaţiei. Dar e foarte greu. Stiu că ar trebui să uit sărutul nostru, dar nu pot. Tu poţi Josie?

Nu intenţionase să se apropie de el. Nu ştia cum, dar distanţa dintre ei se micşora din ce în ce mai alarmant. Nici n-o mai interesa dacă era bine sau nu, oricum avea de gând să-l sărute din nou, aici şi acum. Fără a se gândi la consecinţe, îşi

dărui buzele gurii lui înfometate. Scoase un geamăt surd, plin de pasiune, care îl înnebuni pe Harry.
Josie se simţea perfect în braţele lui, de parcă fusese făcută să se adăpostească acolo. Cât despre el, dorinţa îi accelerase pulsul.

De unde găsise putere să se desprindă din dulcea îmbrăţişare, Harry habar n-avea. Cert este că o făcuse, în ciuda dorinţei lui. Însă nu dorea s-o sperie din nou.

- Harry! gâfâi Josie. O, Harry!...

Se agaţă de el, tremurând de dorinţă şi-i oferi din nou buzele spre a fi sărutate şi dezmierdate. Tentaţia era mult prea mare ca să-i poată rezista. Numai că de data asta n-avea să se mai oprească prea curând.

Acum era convins că şi ea îl dorea la fel de mult ca el. Noaptea trecută nu fusese nicidecum o aberaţie sau un accident. Fusese mai mult decât reală, adevărată şi corectă. Trebuia să se întâmple. Dorinţa şi pasiunea îşi cereau drepturile. Ar fi vrut să

facă dragoste cu ea chiar în clipa aceea, exprimându- şi astfel iubirea ce se înfiripa dureros în el.

- Josie, draga mea, unde eşti? Întrebă o voce. O, Dumnezeule!...

Josie aproape se prăbuşi când Harry o eliberă din strânsoarea braţelor sale. Se întoarse confuză şi privi spre locul de unde se auzise vocea.

- Mamă, murmură ea aproape neauzit.

Capitolul 8

Josie se ridică în picioare.

- Mamă, ce e cu tine aici?

Soapta aceea gâtuită şi tremurată nici nu părea a fi vocea ei. Picioarele abia o susţineau, oasele parcă i se înmuiaseră. Inima îi bătea nebuneşte, iar mintea îi era tulbure. Cum putea oare Harry să-i facă aşa ceva? O făcea să se simtă în stare de imponderabilitate, să ignore legile gravitaţiei, să plutească deasupra lumii întregi, fără s-o mai intereseze nimeni şi nimic, în afară de persoana lui. Uneori îşi dorea ca el să dispară, să n-o mai tenteze, să n-o mai facă să-l dorească. Si totuşi,

ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să dispară. O, Doamne, ce se întâmpla cu ea?

Lark stătea acolo şi o privea cu o curiozitate combinată cu plăcere.

- Draga mea, n-ai de gând să mă prezinţi prietenului tău? întrebă ea amuzată.

Josie înghiţi cu greu. Dar oricum ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să facă prezentările. Numai că situaţia aceasta era puţin cam ridicolă. Ea se afla în pod, în halatul de baie, sărutând cu pasiune un bărbat despre care mamei ei nu-i pomenise niciodată nimic.

- El este. Harry. Este prietenul care mă va ajuta temporar cu renovarea barului. Harry, ea este mama mea, Lark Reilly.

Harry se ridicase şi venise lângă ea. Îşi pusese chiar şi ochelarii cu rame metalice. Zâmbea prietenos, în timp ce Lark zâmbea cu subînţeles. Nu dădea semne că l-ar recunoaşte de undeva.

- Încântat de cunoştinţă, doamnă Reilly, spuse bărbatul apropiindu-se şi întinzând

mâna.

Acum îmi dau seama de la cine a moştenit Josie frumuseţea ei izbitoare.

- Serios? Mulţumesc, răspunse femeia scuturând energic mâna noii sale cunoştinţe.

Pulsul lui Josie se accelerase privind manierele elegante ale iubitului său. Se simţea foarte confuză, însă tot ce ştia cu siguranţă era că tânjea după mângâierile şi sărutările lui.

- Mamă, ce-i cu tine aici? întrebă Josie din nou.

- Am trecut să-ţi amintesc de bazar, spuse Lark. Dar se pare că nu mai e nevoie.

Josie uitase complet de bazarul la care urma să-i fie prezentat fiul lui Emmie Scott. Dar mama ei nu uitase şi acum părea să spună din priviri: „Să nu dai cioara din mână pe vrabia de pe gard!“

- Cum vi se pare aici, în Crystal Key? întreabă Lark.

- E minunat. Îmi place la nebunie.

- Mă bucur. Si aş vrea să vă mulţumesc anticipat pentru ajutorul pe care ni-l veţi da la reame- najarea barului. Sunt convinsă că ne vom înţelege de minune. Oricum, văd că deja v-aţi acomodat cu barul. Si cu fiica mea. spuse Lark puţin ironic.

Îi privea pe amândoi şi aştepta parcă să-i dea cineva nişte explicaţii.

- Mamă, aş vrea să stăm puţin de vorbă jos, în apartament.

Josie vroia să clarifice lucrurile cu mama ei, înainte ca situaţia să devină prea jenantă. Fără să aştepte încuviinţarea ei, o conduse în jos pe scări.

De îndată ce se aflară singure, în intimitatea apartamentului, Josie spuse pe nerăsuflate:

- Mamă, ştiu la ce te gândeşti, dar să ştii că nu e ceea ce pare. Eu şi Harry suntem doar prieteni.

Însă Lark părea că nici n-o auzise.

- Îmi place foarte mult tânărul ăsta, draga mea. E tare dulce.

- Mamă, tu nu m-ai auzit.
- Ba da, te-am auzit, răspunse doamna Reilly zâmbind.
- Să ştii să sărutul acela n-a însemnat nimic. A fost o prostie. Eu şi Harry nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.
- Dar cum de ţi-ai dat deja seama? Tot aşa spuneam şi eu când l-am cunoscut pe Skip, şi uite unde am ajuns.
- Da, dar noi nu vom ajunge niciodată aici.

„Din păcate“, îşi spuseea în gând.

- Draga mea, şi eu eram decepţionată, înainte de a-l cunoaşte pe Skip. Si tu eşti acum dezamăgită

şi ţi-ai pierdut interesul pentru dragoste. Tocmai de aceea îmi fac atâtea griji pentru tine. Stiu că la ora asta nu vrei să acorzi nici o şansă dragostei. Te-ai ascuns în spatele unui parapet, construit cu multă grijă.

- Mamă, n-am construit nici un parapet, negă Josie, deşi ştia că mama ei avea perfectă dreptate.

Într-adevăr, se temea de o nouă relaţie cu un bărbat, deşi şi-ar fi dorit ca asta să se întâmple. Însă era o prostie să se gândească şi să spere la o relaţie cu cel mai râvnit burlac al Americii, ea, o tânără simplă dintr-un mic orăşel uitat de lume. Era o legătură imposibilă. O mulţime de femei frumoase şi sofisticate încercaseră să pună mâna pe John Harriman, dar eşuaseră. Aşadar, ea n-ar fi avut nici cea mai mică şansă.

În curând, el avea să îşi recapete memoria şi să se întoarcă la viaţa lui luxoasă, iar ea va rămâne cu inima zdrobită. Nu, aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Trebuia să ţină totul sub control, înainte să fie prea târziu, trebuia să reziste tentaţiei.

O oră mai târziu, Josie se afla în bar, în compania lui Harry. Îşi făcuse un duş şi se schimbase într-un tricou ce avea imprimat numele barului şi o pereche de blugi scurţi. Lark plecase la bazarul de la biserică, iar Harry se ocupa cu diverse

reparaţii în interiorul barului, de vreme ce afară încă ploua.

Josie pregăti cafeaua şi câteva gogoşi pe care le cumpărase în fugă de la gogoşerie. Le aşeză cu grijă pe tejgheaua lustruită a barului. Fusese primul lucru pe care îl reparase, încă de săptămâna trecută. Angajase nişte profesionişti, pentru ca treaba să iasă prefect. Si aşa şi ieşise. Îşi dorise asta pentru că tejgheaua era punctul central şi cel mai important din bar şi trebuia să arate bine. Din fericire, nu trebuia să-şi facă griji pentru mese şi scaune. Skip le înlocuise cu puţin timp în urmă şi erau încă în perfectă stare.

Harry trebăluia liniştit, fără să scoată vreo vorbă sau să-i arunce vreo privire. Si el era confuz. Aflase din ziare că fusese implicat de-a lungul timpului în tot felul de relaţii amoroase. Ba chiar văzuse şi pozele unora dintre aşa-zisele iubite ale sale. Cu toate acestea, inima îi spunea că nu simţise niciodată ceea ce simţea acum

pentru Josie. Era ceva cu totul şi cu totul special.

- Stii, n-aş vrea ca atunci când deschidem barul şi vin clienţi să mai lucrăm, spuse Josie rupând tăcerea. Asta înseamnă că nu avem decât câteva ore de lucru, în fiecare dimineaţă. Nu ştiu dacă vom reuşi să facem tot ce ne-am propus.

- Împreună vom reuşi, te asigur, zise Harry, accentuând primul cuvânt.

O luă tandru de mână, însă ea se trase repede înapoi.

- Josie, spuse el încet, dar nu primi nici un răspuns. Josie!

în cele din urmă, ea ridică ochii şi-l privi fix. Numai că de data aceasta privirea ei nu mai lăsa să se vadă nimic din ceea ce gândea sau simţea. Tot ce putea vedea în ochii aceia frumoşi şi expresivi era un mare gol.

- Cât mai ai de gând să te prefaci că nu-ţi pasă de ce s-a întâmplat între noi în pod? întrebă Harry cu blândeţe.

- Dar nu pot spune că nu-mi pasă. Trebuie să recunosc, spuse ea încet, că a fost foarte plăcut sărutul tău. Însă aş vrea să nu depăşim statutul de prieteni, să ştii.
- Bine, dar spune-mi te rog, aşa te porţi cu prietenii tăi? Te săruţi cu ei în pod?
- În fiecare zi, sosi răspunsul ironic.

Ce putea să răspundă la o astfel de întrebare? Oricum, se vedea clar că Harry n-o credea. Dar ce putea să-i spună? Că niciodată în viaţa ei n-o tulburase într-atât un sărut şi câteva mângâieri? Că niciodată nu fusese atât de tentată de un bărbat, deşi cunoscuse destui?

- Aha, deci în fiecare zi faci asta, repetă el sceptic.
- Da, şi de două ori duminica, adăugă Josie.
- Ce păcat că azi nu e duminică.

Acum o tachina, însă ea nu reacţionă în nici un fel.

După un timp, Josie concluzionă:

- Uite ce e. Nici unul dintre noi nu are

nevoie în prezent de complicaţii. Aşa că ar trebuie să ne

mulţumim cu o relaţie de amiciţie. Si aş aprecia teribil dacă ai coopera în sensul ăsta, fără să complici mai rău lucrurile. Să ne concentrăm amândoi asupra a ceea ce avem de făcut, cu adevărat important.

Harry nici nu ştia cum să interpreteze cuvintele ei. Ceea ce ştia cu siguranţă era că n-avea de gând să se dea bătut. Dar ea nu trebuia să ştie asta.

- Bine, bine, rămânem prieteni. Si atât.

Îşi scuturară amical mâinile.

Uşa barului se deschise, lăsând să pătrundă în interiorul semiobscur o rază de lumină.

- Becky, bine-ai venit! O întâmpină Josie pe colega ei. Se bucura s-o vadă, deşi nu ştia de ce venise atât de devreme.

Oricum, era mai bine aşa, Nu mai vroia să rămână singură cu Harry nici măcar o clipă. Se temea de ceea ce ar fi putut să se întâmple!

- Bună, spuse Becky apropiindu-se de tejghea. Meg şi Freddi trebuie să sosească şi ei dintr-o clipă în alta.

Se referea la bucătăreasă şi la barman:

- Bună, eu sunt Becky Purdue, se adresă ea lui Harry, întinzând prietenește mâna.

Josie făcu prezentările:

- Becky, el este Harry.

Pe moment, se temu ca nu cumva Becky - mare admiratoare a lui John Harriman - să nu-l recunoască sau să facă vreo legătură. Însă răsuflă uşurată când văzu că totul era în ordine.

- Harry e un amic venit să mă ajute la renovarea barului, explică Josie.

- Păi era şi timpul să primeşti şi tu ceva ajutoare. Tocmai de aceea am venit şi eu mai devreme. Si din acelaşi motiv vor veni şi Meg şi Freddie. Toţi vrem să te ajutăm.

Josie era atât de impresionată, încât aproape că-i dădură lacrimile.

- O, Becky, nici n-aş fi îndrăznit să vă

rog vreodată aşa ceva.

- Stiu, ştiu. Dar nici tu nu te poţi descurca singură cu toate.

Apoi se adresă lui Harry:

- Ai cunoscut vreodată o persoană mai independentă şi mai încăpăţânată ca Josie? Care să vrea

să facă totul singură şi, culmea, de cele mai multe ori să şi reuşească?

Harry privi cum Josie se îmbujora. Stia că Becky avea perfectă dreptate. Probabil că o cunoştea destul de bine. În mintea lui însă se întreba de ce nu se baza Josie niciodată pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi. De ce nu avea încredere în oameni? Poate pentru că fusese dezamăgită şi părăsită de prea mulţi - tatăl ei biologic, apoi cei doi logodnici. Oare îşi imagina că el va fi următorul care o va părăsi, dezamăgind-o din nou?

Gândul acesta îi provocă un disconfort interior. El n-avea de gând s-o dezamăgească şi îl deranja să ştie că ea asta credea. Poate că se temea ca

sentimentele pe care le nutrea pentru ea, din ce în ce mai profunde, să nu dispară ca prin farmec atunci când îşi va recăpăta memoria şi va redeveni faimosul John Harriman. Doamne, cât de mult ar fi vrut să-i spună că se înşela, dar cum putea face asta?

În curând sosiră şi ceilalţi doi angajaţi. De fapt, cuvântul nu era tocmai potrivit. Harry constată că

aici, la Bluefish, toţi erau prieteni, indiferent de statutul şi de poziţia lor socială. Era o atmosferă foarte plăcută şi de aceea şi treaba mergea strună. Vopsitul pereţilor nu fusese nicidecum o corvoadă pentru nimeni, ci mai degrabă o plăcere.

Harry o cam evitase pe Josie după discuţia pe care o avuseseră mai devreme. Îi promisese că vor fi doar amici, şi nu avea de gând să-şi încalce promisiunea. Chiar dacă asta îl va omorî.

Barul îşi deschise porţile pentru clienţi în jurul prânzului. Reuşiseră să vopsească pereţii din biroul lui Skip şi de pe hol.

La zece minute după deschiderea barului, sună telefonul.

- Meg, e sora ta anunţă Josie.

Meg veni la aparat.

- Josie, îmi pare rău, dar fiica mea e bolnavă. Trebuie să plec; spuse ea la sfârşitul convorbirii.

- Nu-ţi face griji, Meg. Du-te şi ai grijă de fetiţa ta. Mă ocup eu de grătar astăzi, spuse Josie.

- Îţi mulţumesc din suflet.

Meg îşi strânse repede lucrurile şi plecă. Josie dădu câteva telefoane, încercând să găsească o altă

chelneriţă pentru ziua aceea, din moment ce ea trebuia să se ocupe de grătar. Însă nu găsi pe nimeni disponibil.

- Becky, îmi pare rău, dar cred că va trebui să te descurci singură în sală.

Harry, care prinsese toată discuţia, nu spuse nimic nimănui, dar intră în bucătărie şi îşi puse un şort. Când să iasă, dădu nas în nas cu Josie.

- Ce faci aici? Ce-i cu ţinuta asta?

- Păi, mă duc să-i servesc pe clienţi, răspunse el simplu. Pentru ce mai există prieteni, dacă nu sunt în stare să te ajute la nevoie?

Josie rămase perplexă. Reuşi totuşi să bolborosească un „mulţumesc“.

Comenzile începuseră să curgă, la fel şi clienţii. Toată lumea muncea cu spor, nemaiavând timp nici să schimbe vreo vorbă. Iar Harry se descurca de minune.

Josie nici nu-şi putea crede ochilor. În ciuda trecutului său, el nu se dădea înapoi de la a lua comenzi, a şterge mesele, sau chiar a spăla podeaua. Toată lumea părea să-l placă, iar el părea că se simte foarte bine în mijlocul personalului şi

al clienţilor. Josie îl urmărea fascinată. Trupul lui bine făcut se unduia printre mese, dând senzaţia că făcea asta de când se născuse.

- Stii de cine îmi aminteşte? Întreabă Becky, admirându-l şi ea la rândul ei. De John Harriman. Nu crezi că seamănă? Doar că Harry e mult mai dulce. Îmi place tare

mult de el. Mă bucur pentru tine, Josie.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

- Ba cred că înţelegi. Am văzut cum te priveşte.

Josie tresări.

- Serios?

- Da, da. Te soarbe din priviri. Si nici cu tine nu mi-e ruşine. Asta mai zic şi eu dragoste. Un tip atât de bine îşi agaţă un şort de gât de dragul iubitei sale. Ce romantic!.

Josie se apără:

- Mă ajută pentru că şi eu i-am făcut o favoare. Încearcă doar să se revanşeze. Si, oricum, nu va sta prea mult pe-aici, aşa că n-are rost să mă complic. Nu e practic.

Becky o privi dezaprobator.

- Josie, Josie... Când ai să devii mai puţin, practică şi ai să începi să-ţi trăieşti cu adevărat viaţa? Abia aştept să vină ziua aceea, spuse ea şi se întoarse la treabă.

După orele prânzului, când afluenţa de clienţi mai scăzuse, Harry îşi găsi un răgaz şi intră în bucătărie. Inima lui Josie începu

să bată cu putere. Se apucă să spele vasele din chiuvetă de teamă ca nu cumva, neavând ce face cu mâinile, să nu sară de gâtul lui, uitând de raţiune şi de discuţia din dimineaţa aceea. De altfel, acum regreta ceea ce spusese şi ceea ce propusese. În realitate, nu-şi dorea să fie amica lui, ci iubita lui, marea lui iubire, chiar dacă numai pentru câteva zile. Ar fi vrut să-l sărute cu pasiune, să nu se mai dezlipească de el pentru următoarele cinci zile.

- Ţi-am pregătit şi ţie prânzul, spuse ea cât mai rece posibil. E pe tejghea. Du-te şi mănâncă.

Dar Harry nu spuse nimic. începu să aşeze vasele spălate de ea.

- Să ştii că am găsit, în sfârşit, o chelneriţă. Charlotte vine să lucreze pentru restul zilei. Poţi să-ţi iei liber.

- Bine, dar mai întâi lasă-mă să te ajut cu vasele.

- Nu e nevoie, spuse Josie, simţind nevoia să se întoarcă spre el şi să se

arunce în braţele lui incredibile. Încă mai simţea pe buze gustul sărutului şi buzelor lui. Dar oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi urmat sfatul lui Becky şi ar fi început să-şi trăiască viaţa cu o intensitate maximă? Dar nu, nu putea face asta. Ce se va întâmpla când el va trebui să plece? Intră în panică.

- Hei, încetează. Nu mai am nevoie de ajutorul tău, strigă ea, fără să-şi dea seama ce o apucase.

- Iartă-mă, spuse Harry şi plecă.

Ar fi vrut să fugă după el, dar era atât de confuză. Oricum, va trebui să-şi ceară scuze pentru ieşirea ei necontrolată.

Capitolul 9

Harry răsfoia ziarele apărute în ziua aceea. Josie le cumpărase pentru el dimineaţă, când fusese după gogoşi. Povestea lui John Harriman nu mai ocupa acum primele pagini ale publicaţiilor ci, ca orice ştire învechită, se mutase pe paginile de interior.

După ce servise prânzul târziu, Harry

ieşise în curtea barului şi cojise vopseaua de pe pereţii exteriori ai clădirii. Însă o dată ce se lăsase întunericul, se văzuse nevoit să intre în apartament. Iar acum stătea tolănit pe canapea şi frunzărea ziarele împrăştiate peste tot în cameră.

Citea cu interes numele unor membri ai personalului său, menţionate în articole, dar din

păcate nu recunoştea nici unul dintre ele, Secretara lui se numea. Gloria Brown. Asistentul său personal - mâna lui dreaptă - se numea Jonathan Dooley.

Directorul financiar al corporaţiei Hariman era Marshall Cobb. Directorul executiv al lanţului hotelier era Simon Miller.

Memoria lui rămânea blocată însă, chiar şi după citirea acestor nume. Si totuşi, trebuia să urgenteze cumva tot acest proces de revenire a memoriei. Trebuia să afle cine atentase la viaţa lui. Viaţa lui trebuia să reintre în normal, şi asta nu numai pentru el, ci şi de dragul lui

Josie. Îndată ce-şi va recăpăta memoria, va putea să-i demonstreze că sentimentele lui nu s-au schimbat. Si totuşi se temea puţin ca nu cumva, o dată reintrat în normal, să i se facă frică de cuvintele „pentru totdeauna“, „veşnic“, „până când moartea ne va despărţi“.

Din câte citise despre John Harriman, aflase că acesta nu-şi luase niciodată angajamente pe termen lung şi nu credea în relaţii de durată. Însă nu înţelegea de ce.

Ce s-ar întâmpla dacă în momentul revenirii memoriei ar descoperi că sentimentele lui pentru Josie au dispărut, pur şi simplu? Gândul acesta îl făcu să se cutremure şi-l alungă. Se concentră asupra pozelor din ziare. Imagini disparate îi reveneau acum în minte.

Se plimba pe puntea iahtului. Era foarte târziu. Briza oceanului anunţa apropierea unei furtuni. Se auzi o voce joasă, dar gravă în spatele lui.

„- Trebuia să te amesteci tu, nu-i aşa?

Nu puteai să stai deoparte? De ce-a trebuit să ajungem aici?“

Bubuieli asurzitoare îi răsunau în cap. Încerca să reziste durerii şi să vadă faţa acelei voci. Închise ochii şi se concentră. În agonia aceea, se văzu întorcându-se şi privind acei ochi întunecaţi, plini de ură. Apoi apă. Peste tot numai apă.

Imaginile dispărură complet. Reveni brusc la realitate.

Singurul lucru de care era absolut sigur era că fusese vocea unui bărbat. Dar oare cu ce greşise încât să ajungă cât pe ce să-l coste viaţa? Bărbatul

acela nu era un criminal plătit. Nu, era cineva destul de apropiat, un membru al personalului său.

Aşadar, lista suspecţilor se redusese considerabil. Rămăseseră pe listă numai trei nume: Jonathan Dooley, Marshall Cobb şi Simon Miller, trei asociaţi ai săi, care se aflau pe iaht în noaptea accidentului.

Clipele prin care trecuse îi lăsaseră o durere profundă de cap şi o mare tensiune

în tot corpul.

Josie descuie uşa micului apartament cu cheia ei. Îl zări pe Harry aşezat pe canapea, ţinându-şi fruntea cu mâinile şi părând dezolat.

Se gândi cu durere în suflet prin câte trecuse în ultimul timp şi chinul era departe de a se fi încheiat. Iar la toate prin câte trecea, mai adăuga şi ea frustrările şi toanele ei.

- Harry?

El nu răspunse şi nu ridică nici capul, aşa că Josie se apropie speriată şi-l atinse tandru pe umăr.

- Harry?, repetă ea mai tare.

El o privi trist, făcându-i loc lângă el, pe canapea.

- Ce-i cu tine aici? E destul de devreme încă.

- N-au fost prea mulţi clienţi în seara asta, aşa că i-am lăsat pe Becky şi Freddi să se ocupe de închidere.

Întotdeauna ea era cea care rămânea

ultima şi închidea barul, însă în seara asta dorul de Harry o făcuse să încalce obiceiurile. Si nu-i părea rău că se întorsese mai devreme, pentru că el părea tare abătut şi epuizat. Ceva se întâmplase, vedea asta în expresia lui.

- Te simţi bine? întreabă Josie îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

- Mi-am amintit câte ceva, spuse el. Nu prea mult, şi nu suficient. Revăd imagini din noaptea aceea, văd ochii, dar nu văd faţa atacatorului meu. Nu mai suport, aş vrea să ştiu cine sunt cu adevărat.

Era frustrat şi tulburat, iar durerea lui era, într-un fel, şi a ei.

Harry continuă, vorbind de parcă îi citise gândurile:

- Urăsc faptul că te rănesc şi pe tine, neştiind exact cine sunt şi cum sunt cu adevărat. Aş vrea să-ţi pot spune că sunt aşa cum mă vezi, dar nu sunt perfect convins. Aş vrea să-ţi pot promite că nu te voi răni niciodată, dar încă nu pot.

- Stiu, suspină Josie.

Oricum, şi ea era pesimistă în privinţa relaţiei lor. Fusese mult prea dezamăgită de toţi în ultimul timp pentru a-şi mai putea păstra speranţa şi optimismul.

Harry îi luă o mână între palmele lui puternice. Contactul părea destul de inocent, dar stomacul ei se strânse de emoţie.

- Te plac foarte mult, Josie. Si nu cred că asta se va putea schimba vreodată. Îmi plac atât de multe lucruri la tine.

- Ca de exemplu?

Spusese asta fără să se gândească, iar acum era prea târziu ca să retragă cuvintele.

- Îmi place vocea ta, de exemplu, spuse el. Este impunătoare, dar în acelaşi timp senzuală. Si mai îmi place că eşti atât de frumoasă, iar tu pari că nici

nu realizezi. Îmi place felul în care te porţi cu oamenii, suportându-i pe toţi aşa cum sunt. O idolatrizezi pe mama ta, deşi de

multe ori te scoate din sărite. Apreciez felul cum m-ai ajutat pe mine, deşi eram doar un străin. Ai un suflet mare şi bun, Josie.

- Harry, îl întrerupse ea.

- Lasă-mă, n-am terminat încă. Îmi place cum mă simt în preajma ta şi am senzaţia că trăiesc cu adevărat pentru prima oară în viaţă. Tu mă faci să mă simt într-un fel cu totul special, dar nu ştiu să-ţi explic de ce, pentru că nici eu nu înţeleg. Tot ce ştiu este că senzaţiile pe care le trăiesc alături de tine sunt puternice şi foarte importante pentru mine.

Josie îl privi în ochi şi văzu acolo o vagă urmă de vulnerabilitate. Era pentru prima oară când el o lăsa să vadă puţin din nesiguranţa şi confuzia lui. Iar asta n-o făcea decât să se simtă şi mai atrasă de el, chiar dacă nu asta era ceea ce-şi dorea. Dar era prea târziu. Legătura dintre ei era din ce în ce mai puternică şi mai evidentă.

Nici nu-şi dăduse seama că lacrimi

calde i se prelingeau pe obraji până când Harry nu i le şterse cu blândeţe.

- Hei, eu am vrut să te fac să te simţi bine, nu să plângi.

- Dar mă simt bine. Si eu te plac, Harry. Te plac foarte mult. Unul dintre motivele pentru care m-am întors mai devreme de la bar în seara asta este că vroiam să-mi cer scuze pentru cum ţi-am vorbit în bucătărie. Am fost o nerecunoscătoare şi o netrebnică. Dar asta doar din cauză că. mi-e teamă.

El dădu din cap.

- Stiu. Si eu simt acelaşi lucru.

O mângâie uşor cu degetele pe obraz şi pe gât. Ticăitul ceasului răsună în toată camera, iar dinspre bar auzeau acorduri muzicale şi voci înfundate. Dar ei se aflau singuri aici, şi nimic altceva nu părea să mai conteze.

Pentru o clipă, Josie avu senzaţia că Harry se apropia de ea, intenţionând s-o sărute. Doamne, cât şi-ar fi dorit asta. Stomacul i se strânse, capul începu să-i bubuie, tot trupul îi vibra de dorinţă.

Nu se mai putea controla. Chestia aia cu prietenia fusese o prostie. Cu un asemenea bărbat nu puteai fi prieten, ci numai amantă înfocată.

Dar nici nu-şi mai dorea să rămână doar prieteni. Vroia să facă dragoste cu el. Frenetic, cu sălbăticie. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi lăsat în voia simţurilor, a dorinţei fierbinţi? Ar fi fost minunat!

Se aplecă încet-încet spre el. Mai erau doar câţiva centimetri. Dar Harry se trase înapoi.

- Cred că ai dreptate. E mai bine să rămânem doar prieteni. Să ştii că n-am să te forţez şi n-am să fac presiuni asupra ta. Deşi, trebuie să-ţi spun că mi-aş dori tare mult să te sărut măcar. Asta este unul dintre multele lucruri care îmi place teribil la tine - felul cum săruţi.

Ochii lui minunaţi o priveau intens. Fără să-şi dea seama, Josie spuse:

- Atunci, sărută-mă!

Harry râse blând.

- Nici eu nu mai ştiu ce vreau, recunoscu Josie. Sunt foarte confuză.

Obrajii i se îmbujoraseră şi ochii îi străluceau. Harry o linişti:

- Uite cum facem, când ai să fii sigură că vrei să ne sărutăm, anunţă-mă. Rezolvăm noi cumva.

Cuvintele lui Becky îi răsunau acum în minte: „Trăieşte clipa! Trăieşte viaţa!“

Josie simţi cum o cuprinde panica şi încercă să se liniştească. Nu vroia să intre în panică la fel cum nu vroia să se gândească la motivele pentru care nu trebuia să facă asta. Stia doar că vroia s-o facă. Vroia să se lase în voia fanteziei de a fi cu Harry. Deşi ştia că asta era şi avea să fie întotdeauna - doar o fantezie. Trebuia însă să nu uite că acesta nu era un basm şi deci nici finalul nu avea cum să semene cu cel al unui basm.

Se uită la Harry. Privirile lor se întâlniră, atrase parcă de o forţă magnetică, ce îşi avea rădăcinile în sufletele lor. Această

forţă era însă atât de puternică şi de insistentă, încât aproape că-i tăie respiraţia.

- Harry, spuse ea timid, vreau să mă săruţi. dar numai dacă şi tu vrei.

El o privi timp de câteva secunde.

- O, Josie, ce-mi faci tu mie.

Bineînţeles că şi eu vreau să te sărut.

O privea cu tandreţe şi senzualitate, iar inima ei aproape că încetase să mai bată.

Se aplecă încet spre ea, lăsându-i destul timp să se răzgândească, chiar şi în ultima clipă.

Josie constată că nu numai ea era speriată, ci şi el. Vedea asta în ochii lui. Se temea să nu-l respingă în ultima clipă.

Se apropie de el şi îi atinse buzele cu buzele ei, pentru a-l încuraja şi a-i confirma că nu avea să se mai răzgândească.

Era singurul semnal de care Harry avea nevoie, înainte de a se lăsa dus de pasiune şi dorinţă.

Urmă un sărut dulce, tandru, blând. Josie se agăţă de gâtul lui, cerându-i mai mult, abandonân- du-se şi dăruindu-se.

- Harry? şopti ea printre sărutări.
- Ce este?
- Vreau mai mult decât atât.

Se opri o clipă şi-l privi.

- Te-am şocat?

Se simţea şocată ea însăşi, cu atât mai mult el. Dar nu-i lăsă răgaz să răspundă. Se lipi de el şi îl sărută din nou, cu şi mai multă pasiune.

-Josie? reuşi el să bâiguie. Eşti sigură? N-aş vrea ca după aceea să regreţi.

Se opri şi-l privi serioasă, puţin surprinsă de grija lui sinceră. Îşi făcea griji pentru ea, nu pentru el. Însă în ochii lui se putea citi dorinţa, o dorinţă arzătoare şi reală. Tot acolo putea observa respectul şi grija pe care i le purta. Si era suficient. Nu ştia dacă o va iubi vreodată, însă se putea mulţumi şi cu atât.

- Harry, nu-ţi fie teamă, ştiu sigur ce vreau. Pe tine te vreau. Vreau să fac dragoste cu tine.

Harry simţea în adâncul sufletului că ceea ce urma să facă avea să-l schimbe pentru totdeauna. Însă nu mai putea da

înapoi acum, nu se mai putea controla. O dorea pe Josie, indiferent ce avea să se întâmple mai târziu.

- Doamne, cât te doresc! Simt că mor.

Îi luă capul între mâini şi lăsă pasiunea să se dezlănţuie. O sărută pătimaş, aproape brutal. Era atât de dulce, atât de sexy, iar acum era a lui. Avea să facă dragoste cu ea, chiar aici şi acum, fără nici o rezervă. Iar pentru asta merita să-şi asume toate eventualele riscuri.

Degetele îi alunecară pe curba spatelui ei, mângâind bumbacul moale al tricoului, apoi scoţându-l din strânsoarea blugilor. Ea nu se împotrivi, ci îl ajută să i-l tragă peste cap. Sânii ei plini şi rotunzi ieşiră la iveală. Doamne, cât tânjea s-o atingă, s-o guste, să se contopească odată cu ea. Dar se temea să nu-şi piardă controlul în clipa în care o va atinge.

- Eşti atât de frumoasă, Josie! Atât de frumoasă.

Ea zâmbi timid şi se aruncă de gâtul lui. Harry

o sărută pe gât, pe umeri, coborând încet până când gura lui flămândă cuprinse unul din sfârcurile tari şi apetisante. Josie gemu de plăcere şi se arcui, oferindu-i-se în întregime.

Deşi intenţionase s-o iubească încet, tandru, Harry constată că aşa ceva era imposibil. Cel puţin acum, prima oară. Tânjise prea mult după ea ca să se mai poată controla. Se trezi descheindu-i frenetic nasturele şi fermoarul blugilor.

- Să ştii că acum nu mai putem da înapoi.

- Nu-mi pasă, răspunse ea gâfâind.

Murise, iar acum ajunsese în rai, era sigur de asta.

Se dezbrăcară reciproc în timp ce se sărutau, gemeau, gâfâiau, se mângâiau şi îşi strigau numele.

Alunecară de pe canapea şi se întinseră pe jos.

- N-ai vrea să mergem în pat? întrebă Harry.

- Nu, te vreau chiar aici, spuse Josie şi

se aruncă peste el.
Preluase iniţiativa, iar asta nu făcea decât să-l înnebunească şi mai tare pe Harry. Femeia asta era dată naibii. Se unduia deasupra lui, îl mângâia şi-l săruta în cele mai sensibile locuri.
- Josie, nu mai pot. Am să explodez.
Încitată la extrem, se aşează pe el, contopind în
sfârşit, trupurile lor asudate.
- Acum poţi să explodezi, spuse ea mişcându-se frenetic deasupra lui.
- Aş vrea ca asta să dureze mai multe ore.
- Poate data viitoare. Acum nu se poate, zise Josie gâfâind.
Trupurile lor se potriveau perfect. Ea era atât de senzuală, aşa cum se mişca şi se arcuia deasupra lui. Harry savura fiecare clipă, fiecare mişcare, fiecare geamăt, iar plăcerea ei o amplifica

şi mai mult pe a lui. Atinseră împreună, în acelaşi timp, plăcerea maximă, epuizaţi de atâta dorinţă şi pasiune.

* * *

Lui Josie nici nu-i venea să creadă cum se comportase. Fusese sălbatică, frenetică, aşa cum nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi. Nu era virgină, dar nu avea nici prea multă experienţă. Si totuşi, pasiunea o descătuşase şi o făcuse să se comporte ciudat. Era şocată.

- În viaţa mea nu mi-am pierdut într-atât controlul, declară ea stând cuibărită lângă Harry.

Se simţea incredibil, absurd de bine.

- Fără regrete, îi reaminti el.

- Nu regret, însă mă simt puţin jenată, spuse ea timid.

- De ce să te simţi jenată? N-ai nici un motiv.

Stăteau întinşi pe jos, apoi se mângâiau şi îşi
explorau reciproc trupurile lucioase.

- Hai să facem duş, propuse Harry şi o ajută să se ridice.

Josie nu mai făcuse niciodată baie

împreună cu un bărbat şi o mică parte din ea era tentată să protesteze. Însă se abţinu. După felul animalic, aproape imoral în care se comportase până atunci, ar fi părut chiar ridicolă.

Harry o luă în braţe şi o duse în cadă. Dădu drumul la apă şi-i potrivi temperatura, apoi se întoarse spre ea. Era prima oară când Josie îl putea observa, în toată splendoarea lui. Era un exemplar magnific. Muşchii tari şi proeminenţi ieşeau în evidenţă la fiecare mişcare. Era înalt, cu umerii laţi şi talia îngustă, cu picioare lungi şi frumoase. Si mai era şi foarte, foarte bine dotat.

Nici nu avu prea mult timp să-l contemple pentru că el luase deja săpunul într-una din mâinile sale şi o masa încet pe tot corpul.

Începuse de la degetele de la picioare, apoi spre glezne, gambe şi coapse, mângâind şi sărutând fiecare centimetru pătrat al pielii ei. Ajunsese acum la locul cald şi umed dintre coapsele ei, tachinând-

o cu degetele şi făcând-o să

geamă şi să tremure de plăcere. Închise ochii şi se lăsă în voia simţurilor, găsindu-şi echilibrul prin el, considerându-l centrul universului ei.

Explodă din nou şi din nou, plângând şi zâmbind în acelaşi timp. Fără să-i lase nici un răgaz, Harry o luă în braţe, o lipi de perete şi o pătrunse încet, înnebunitor, privind-o fix, cu ochii arzând de dorinţă. Zgomotul apei nu putea acoperi gemetele lor, răcoarea apei nu putea stinge pasiunea lor.

Acum, Josie aflase cum era să faci duş cu un bărbat. Nemaipomenit. Află curând cum era să faci dragoste cu Harry, de data aceasta în pat. Excelent.

Capitolul 10

Josie privea cum lumina blândă a zorilor se strecura printre storuri, reflectându-se pe peretele opus şi asculta respiraţia ritmică a lui Harry, aflat lângă ea, în pat. Se întoarse încet cu faţa spre el. Dormea profund, ţinând protector o mână peste ea. Amândoi erau goi, acoperiţi doar de un cearşaf subţire.

Părul moale al lui Harry era ciufulit, barba începuse să-i crească, întunecându-i faţa, dar tot arăta periculos de bine. Doamne, cât de mult îl plăcea! Dureros de mult. Oare cum reuşise să devină o parte atât de importantă din viaţa ei, într-un timp

atât de scurt? Încercă să-şi reţină lacrimile ce se năşteau în ochii ei cu gândul la apropiata despărţire.

Îl privi şi simţi cum sufletul i se strânge de durere. Oare se îndrăgostise de el? Nu era exclus. Însă ascunse gândul în adâncul sufletului ei. N-avea nevoie de complicaţii şi nu intenţiona să se implice prea mult. Până la urmă, totul nu era decât o fantezie.

Îi mângâie uşor fruntea, jucându-se cu degetele prin părul lui, se apropie de el şi-l sărută dulce pe buze. Apoi şopti:

- Bună dimineaţa.

Harry deschise ochii şi-i adresă cel mai minunat şi cel mai tandru zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Bărbatul acesta era extraordinar. Nici nu-şi imaginase că aşa ceva poate exista în realitate. Probabil că femeile din lumea întreagă ar fi înnebunit de-a dreptul dacă ar fi ştiut cât de tandru şi de dulce era de fapt, sub aparenţa de bărbat echilibrat, chiar indiferent.

- Ce dimineaţă frumoasă! murmură el

cu vocea puţin răguşită.

Îşi plimbă apoi mâna pe curbele voluptuoase ale trupului ei şi descifră imediat în ochii ei focul pasiunii arzătoare. Însă în dimineaţa asta mai putea observa ceva acolo, în privirea ei expresivă. Oare erau regrete? Sau sfială?

- Josie, ce s-a întâmplat?

Nu primi nici un răspuns şi continuă:

- Să ştii că noaptea trecută a fost cea mai minunată din câte am trăit până acum. Aş vrea să nu uiţi asta niciodată.

Nu trebuia să-şi recapete memoria ca să simtă că noaptea petrecută cu Josie fusese fenomenală. Dacă ar mai fi avut vreodată o asemenea experienţă, era convins că şi-ar fi amintit. Si nici n-ar mai fi fost bărbatul despre care citise în ziare - singuratic, fără viaţă intimă.

Ar fi vrut să-i spună că se gândea la un viitor petrecut alături de ea, însă nu îndrăznea. Probabil că ea nici nu era încă pregătită să audă aşa ceva.

- M-am ataşat foarte mult de tine, Josie.

Nu ştiu unde va duce asta, dar să ştii că pentru mine este un sentiment foarte plăcut şi important.

Ea îngheţă. Ochii i se măriră.

- O, nu. Nu face asta.
- Ce să nu fac?
- Nu îngreuna şi mai mult situaţia. Nu ştiu dacă am să mă mai pot descurca.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui, se ridică şi se aşeză rezemată de tăblia patului, cu genunchii ridicaţi la piept şi cu cearşaful strâns în jurul ei. Era foarte atrăgătoare, dar în acelaşi timp părea deprimată. Harry se ridică şi se aşeză lângă ea, fără să ştie ce l-ar fi putut spune, fără să înţeleagă ceea ce gândea sau simţea în clipele acelea.

Se gândi să schimbe puţin subiectul şi spuse cu o notă veselă:

- Nu-ţi faci prea des de cap în patul ăsta, nu-i aşa?

Josie îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi timid.

- De fapt, până acum nu mi-am făcut

niciodată de cap în patul ăsta. Si, sinceră să fiu, nu eram o mare amatoare de aşa ceva până de curând.
Harry nu era deloc surprins de declaraţiile ei. Observase că, deşi nu fusese virgină, nu avea prea multă experienţă în domeniu, în ciuda celor două logodne. Si era mult prea inocentă, complet

diferită de doamnele sofisticate cu care avusese el de-a face până atunci. Cel puţin aşa îi spunea ceea ce mai funcţiona din memoria lui.

Josie se dădu jos din pat.

- Vino înapoi, o rugă el. N-am de gând să te las să fugi.

O prinse de mână.

- Dar nu fug nicăieri. Mă duc să fac o cafea.

Însă el o trase înapoi în pat.

- Harry, nu sunt în stare să port o conversaţie serioasă acum.

- De ce nu?

- Nu pot. Pur şi simplu nu.

Se opri şi trase adânc aer în piept,

încercând să-şi adune puterile. Apoi spuse:

- Nu putem fi siguri de ceea ce simţim în clipa asta, aşa că ar trebuie s-o lăsăm baltă, cel puţin momentan.

- Vrei să spui că nu eşti sigură de ceea ce simţi. Eu ştiu.

- Bine, dar vei vedea cu totul altfel lucrurile atunci când îţi vei recăpăta memoria. Acum eşti confuz.

- Nu sunt confuz, încercă el s-o convingă, deşi ştia dinainte că lupta pentru o cauză pierdută.

Oricum, ea nu l-ar fi crezut, cel puţin până în clipa când amnezia îi va dispărea.

- Bine, dar am trăit clipe minunate împreună, continuă Harry. Clipe reale. Cred că soarta a vrut să am acest accident, tocmai pentru a te cunoaşte pe tine. Acesta a fost destinul meu.

Josie se abţinea cu greu să nu izbucnească în plâns.

- Nu-i adevărat, strigă ea. Nu e vorba de nici un destin. De fapt, nu e vorba de nimic. Absolut nimic.

O durea destul de tare faptul că începuse să-l iubească, nu dorea să complice şi mai mult lucrurile acceptând ideea că fuseseră hărăziţi unul altuia. Continuă:

- Harry, între noi nu va putea fi niciodată nimic. Eu sunt o ghinionistă, şi aşa voi rămâne. Trebuie doar să ne mulţumim cu ce avem, adică să ne mulţumim să facem sex.

Harry rămase blocat, privind-o fix. Cum putea să pretindă că între ei nu era nimic altceva decât

sex? Probabil că încerca să se mintă pe ea însăşi şi nu vroia să accepte că între ei se născuse iubirea. El însă avea puterea să recunoască, fără să-i fie teamă, că se îndrăgostise de ea. Dar cum putea să-i spună lui una ca asta? Era şi-aşa destul de confuză şi de speriată. Trebuia să o ia mai uşor. Trebuia să aibă răbdare cu ea. Insistenţele nu ar fi dus nicăieri, decât la eşecul absolut. Ea avea nevoie de timp pentru a-şi pune ordine în gânduri şi

sentimente.

- Bun, deci ne-am înţeles, spuse el blând. Între noi nu există nimic altceva decât partide de sex.

- Atât.

- Dar trebuie să recunoaştem măcar că sunt formidabile.

- Formidabile, fu de acord Josie.

Începu să-i sărute fruntea, ochii, obrajii, buzele. Apoi coborî încet spre gâtul ei, şi din ce în ce mai jos, sub cearşaf. O dorea mai mult ca la început. Nu, nu era vorba doar despre sex. Era cu mult mai mult de-atât. Era dragoste, dăruire, pasiune, destin.

Capitolul 11

Josie se întinse cât putu de mult să vopsească şi ultima literă a numelui barului, inscripţionat deasupra uşii de la intrare. Apoi se dădu jos de pe scaun şi se trase înapoi pentru a-şi analiza rezultatul muncii. Era perfect.

Balcoane şi steguleţe multicolore se unduiau uşor în bătaia lentă a brizei. De-o parte şi de alta a intrării, ghivecele rustice

de lemn cu florile lor îmbobocite, se scăldau în lumina soarelui.

Procesul de renovare şi reamenajare a barului se încheiase, în sfârşit. Totul arăta perfect, până la ultima scândurică.

Zilele trecuseră repede şi toţi munciseră până la epuizare. Dar asta îi prinsese foarte bine lui

Josie, pentru că avusese mintea ocupată. Munca îi ocupase timpul pe perioada zilei, în timp ce nopţile şi le petrecuse în compania teribilului său amant. Reuşise să ignore faptul că săptămâna se apropia de sfârşit.

Harry nu mai revenise asupra discuţiilor serioase. Glumea cu ea, o tachina şi flirta într-un mod evident. Josie încetase să mai pretindă faţă de cei din jur că între ei doi nu era nimic. Ar fi fost de altfel imposibil să ascundă atracţia magnetică dintre ei, mai ales că majoritatea timpului erau înconjuraţi de foarte mulţi oameni.

Toţi angajaţii, şi chiar şi unii clienţi se oferiseră să îi ajute. Îl acceptaseră pe

Harry fără prea multe întrebări, iar el se integrase foarte bine în acea micuţă comunitate. Nimeni nu-l recunoscuse, doar câţeva persoane susţinuseră că figura lui le părea cunoscută, dar nu-şi dădeau seama de unde.

În câteva zile, toată treaba fusese gata. Josie reuşise chiar să termine şi introducerea datelor contabile în calculator. Harry reparase acoperişul, vopsise, curăţase, spălase, fiind mai tot timpul ocupat.

Când aveau câte o clipă liberă se furişau în micul apartament din spatele barului şi făceau dragoste cu atâta pasiune, de parcă era pentru prima oară. Alteori se plimbau pe plajă, construiau castele din nisip, sau urmăreau împreună un film la televizor. Apoi făceau din nou şi din nou dragoste.

Harry era mereu disponibil, fermecător şi dulce. Însă câteodată Josie observa umbre întunecate în ochii lui. Atunci ştia că se gândea la trecutul lui, la motivul

pentru care cineva încercase să-l omoare şi se străduia să-şi amintească cine anume făcuse asta.

Josie încerca în continuare să pretindă că nu se implicase emoţional în relaţia lor, că nu se îndrăgostise de el, dar în străfundul sufletului ştia că totul era o minciună, o mare minciună. Se surprindea uneori gândindu-se şi sperând că Harry se va îndrăgosti nebuneşte de ea şi că nu va mai părăsi niciodată Crystal Key. Dar asta era o adevărată nebunie, iar când îşi dădea seama de asta ochii i se umpleau de lacrimi.

Timpul trecuse uimitor de repede. Sosise ziua petrecerii dată în cinstea reîntoarcerii lui Skip. Iar mâine avea să fie ultima zi a şederii lui Harry în Crystal Key. Mâine avea să plece la New York, indiferent dacă îşi va recăpăta sau nu memoria.

Timpul lor expirase. Trebuia să înceteze să mai spere în cine ştie ce miracole, în

felul acesta ar fi putut suporta mai uşor durerea despărţirii.

Josie îşi îndreptă spatele şi alungă lacrimile. Va supravieţui ea cumva, întotdeauna reuşise.

Două braţe puternice o înconjurară drăgăstos. Era Harry. O întoarse cu faţa la el şi o sărută cu blândeţe. Îşi lăsă obrazul pe umărul lui, bucurân- du-se din plin şi încercând să nu se mai gândească la apropiata clipă a despărţirii.

- Mai este doar o oră până la petrecere, îi reaminti el. Locul arată minunat, Josie. Splendid. Ai făcut o treabă excelentă. Ai reuşit!

Ea se trase înapoi şi zâmbi.

- N-aş fi reuşit fără ajutorul vostru.

- Facem o echipă grozavă, nu-i aşa? spuse Harry, privind-o insistent.

Pentru o clipă, Josie crezu că avea să mai spună ceva, dar n-o făcu.

- Mă duc să fac un duş şi să mă schimb, spuse ea încercând să se desprindă din calda lui îmbrăţişare.

Văzând că el o urmează, adăugă:
- De data asta singură.
Dar el o ignoră.
- Nu avem timp acum, zise Josie când intrară în apartament.
- Nu-ţi răpesc prea mult timp, insistă Harry, în timp ce încuia uşa şi o privea flămând.
- Doamne, mă înnebuneşti! Si ce-i mai rău este că ştii foarte bine asta.
El râse încet.
- Vezi, îţi ştiu secretul, Josie. Pur şi simplu nu poţi să-mi rezişti.
O tachina de multe ori, dar întotdeauna avea dreptate. Ea nu putea să reziste farmecelor lui, indiferent cât de mult s-ar fi străduit. În cele din urmă ceda, aşa cum se întâmpla şi acum.

Skip Reilly îşi făcu apariţia la braţul iubitei sale soţii. Întreaga comunitate se adunase în faţa barului să-l întâmpine. Toată lumea aplauda, îi scutura mâna, îl aclama şi-i ura bun venit.

O atmosferă plăcută, de sărbătoare

pluti întreaga seară deasupra barului Bluefish.

Skip îl plăcu pe Harry de la prima vedere, ca de altfel întreaga comunitate. De fapt, chiar îl adorau pentru felul deschis şi prietenos în care se purta cu toţi.

La rândul lui, Harry rămase uimit văzând câtă lume venise la bar de dragul lui Skip şi cât de bine se înţelegeau toţi între ei. Cu câteva zile în urmă, rămăsese mut de uimire văzând câţi se oferiseră voluntar să dea o mână de ajutor la bar. Oamenii aceştia simpli, dar sufletişti îl impresionaseră cu adevărat. Cât despre reacţia lor faţă de el, ce putea spune? Îl integraseră imediat în comunitatea lor, făcându-l să se simtă ca acasă. I se părea ciudat cum nişte oameni puteau fi atât de drăguţi şi de amabili, fără să ceară nimic în schimb. Locuitorii acestui orăşel se purtaseră minunat cu el, fără să ştie că era putred de bogat.

Se gândea cu părere de rău că în

curând urma să plece dintre ei, întorcându-se la viaţa singuratică şi anostă a lui John Harriman. Nu, nu vroia să plece de aici, cel puţin nu fără Josie. Dar oare ea ce simţea pentru el? Dacă pentru Josie el nu era nimic altceva decât un obiect al plăcerii, o fantezie de-o săptămână?

Lăsă gândurile la o parte şi trecu printre mese, adunând paharele goale. Puse tava pe tejgheaua barului şi se trezi luat după umeri de un bărbat. Era Skip.

- Eşti tare muncitor, fiule, spuse el. Îmi place de tine. Dar acum ia o pauză şi lasă-mă să te cunosc mai bine.

Lark era, ca de obicei, la braţul lui. Apăru şi Josie lângă ei.

- Hei, Josie, povesteşte-mi cum v-aţi cunoscut, propuse Skip.

Harry observă panică în ochii iubitei lui.

- Ne-am cunoscut pe plajă, spuse el.

N-ar fi vrut să-i mintă pe oamenii aceştia minunaţi. Aşa că încercă să nu se îndepărteze prea mult de adevăr.

- Păi credeam că aţi fost împreună la

colegiu, zise Lark, privind-o pe Josie cu suspiciune.

- Da, eram la colegiu când l-am întâlnit prima oară pe Harry, explică ea repede. Iar apoi ne-am reîntâlnit pe plajă.

Josie nu mai ştia ce să spună, aşa că era de datoria lui să salveze situaţia.

- Oricum, eu unul mă simt de parcă o cunosc de-o viaţă, spuse el simplu, punându-şi braţul pe umerii ei şi sărutând-o pe obraz.

- Si cât mai stai pe-aici? întrebă Skip.

- A, nu, nu mai stă prea mult, interveni Josie. Are nişte treburi în altă parte.

În răceala răspunsului ei, Harry putu simţi durerea. Ea încă nu reuşea să vadă un viitor comun pentru ei doi. Observă că mâinile îi tremurau necontenit când începu să spele vasele. Până la urmă, nu era atât de indiferentă precum dorea să pară.

Noi speranţe încolţiră în sufletul lui. Trebuia să stea de vorbă serios cu ea. Dar nu acum, în prezenţa părinţilor ei.

- Dar tu şi Lark, cum v-aţi cunoscut? îl întrebă el pe Skip, schimbând pentru moment subiectul.

Nu era greu deloc să-i faci pe cei doi soţi să vorbească despre trecutul lor. Se aşezară pe scaunele înalte de la bar şi povestiră minute în şir. Oricum, pentru moment nu mai era nevoie de ajutorul lor în bar, pentru că aproape toţi clienţii ieşiseră pe plaja din faţa barului să facă o baie sau să joace o partidă de volei. Era o seară minunată pe coasta Floridei.

Soţii Reilly începură să depene amintiri.

- Când l-am cunoscut pe Skip, spuse Lark, l-am avertizat că aveam deja o legătură. Acum, el s-a oferit să vină să stea cu Josie în timp ce eu urma să mă duc la întâlnire. M-am trezit cu el la uşă şi a trebuit să mă îmbrac şi să plec, deşi în realitate nu aveam nici o întâlnire şi nici o relaţie.

- Aşa că a ieşit pe uşă, s-a urcat în maşină şi a început să facă ture în jurul blocului. Eu o urmăream de la geam. După a treia tură pe care a făcut-o, am luat-o pe Josie şi am ieşit afară, făcându-i cu mâna.

- Am mai înconjurat apoi de două ori

blocul până când m-am hotărât să opresc şi să cobor, continuă Lark povestea.

- Dar de ce i-ai spus că ai o legătură, când de fapt nu aveai? întrebă Harry.

Lark zâmbi blând şi-l privi pe Skip.

- Eram înnebunită după el, deşi nu aş fi recunoscut asta în ruptul capului. Eram dezamăgită şi speriată de bărbaţi. Mă dezgustaseră, aşa că îmi era teamă să încep o nouă relaţie. Acum nu pot decât să-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu s-a dat bătut aşa uşor. Mă iubea tare mult şi ştia că şi eu îl iubesc. Aşa că nu m-a lăsat până când n-am recunoscut.

Skip şi Lark se priviră cu dragoste.

- Am ştiut eu că mă iubeai la nebunie, o tachină el. De aceea nu te-am lăsat să fugi.

Harry se uită la Josie, însă ea îi evită privirea.

„Mă iubea tare mult şi ştia că şi eu îl iubesc. Aşa că nu m-a lăsat până când n-am recunoscut.“

Cuvintele lui Lark îl puseră pe Harry pe

gânduri. Si el o iubea pe Josie, dar nu-i spusese asta. Se dădea bătut prea uşor. Acum era convins de sentimentele lui şi trebuia să aibă încredere în ele. Si, în acelaşi timp, trebuia să i le împărtăşească şi ei.

- Vino cu mine, Josie. Vreau să stăm puţin de vorbă, spuse el dintr-o dată.
- Poftim?

Harry nu-i mai dădu nici o explicaţie. O luă de mijloc şi o conduse afară, pe plajă, în direcţia opusă mulţimii de oameni care se distrau şi se jucau în faţa barului.

Se plimbară în tăcere câteva minute, după care Harry se opri, o luă de mână şi o privi în ochi.

- Josie, te iubesc.

Ea păli în timp ce încerca să spună ceva.

- O, nu, Harry. Nu spune asta.
- De ce să nu spun? Acesta este adevărul şi trebuie să-l accepţi. Nu vreau să te sperii şi nici să te grăbesc. Dar timpul meu va expira curând.

Făcu o pauză şi apoi continuă:

- Stiu că amândoi ne-am propus să nu

ne implicăm emoţional în această relaţie, dar s-a întâmplat, pur şi simplu fără voia noastră. Mâine va trebuie să plec. Mă duc la poliţie, la New York. Si aş vrea să vii cu mine.

- Nu se poate. Cred că nu ştii ce spui.

O cuprindea disperarea. Înaintă nervoasă de-a lungul plajei. Harry veni repede după ea.

- Stiu foarte bine ce spun, crede-mă.

- Eu cred că atunci când îţi vei recăpăta memoria, sentimentele tale se vor schimba.

- Nu te mai folosi de memoria mea ca o scuză pentru ceea ce ţi-e frică să simţi şi să recunoşti!

Josie clipi des, cu ochii înotându-i în lacrimi. Cât de mult şi-ar fi dorit să i le şteargă, s-o liniştească! Numai că acum era el însuşi prea supărat, se simţea frustrat. Ea nega tot ceea ce ar fi putut fi frumos între ei. Continua să-l mintă şi pe el, dar şi pe ea.

- Părerea mea rămâne neschimbată.

Cred că nu ştii ce spui.

- Ba da, ştiu. Înţeleg că ai fost rănită şi dezamăgită, iar acum te temi să încerci din nou. Ţi-e teamă că atunci când voi redeveni eu însumi n-am să te mai iubesc. Dar trebuie să-ţi spun că te înşeli. Te iubesc din suflet şi asta nu se va schimba. Cred că şi tu mă iubeşti, dar ţi-e teamă să rişti. Asumă-ţi riscul, Josie şi îţi promit că împreună vom ajunge departe.

Chipul ei era palid, şters, fără nici o expresie.

- Eu nu te iubesc Harry, zise ea sec. Ţi-am mai spus, a fost doar atracţie fizică.

Cuvintele ei îl dezorientară complet. Oare se înşelase în ceea ce o privea? Era chiar atât de prost?

Îi cercetă privirea, însă în ochii ei nu văzu nimic încurajator.

- Înţeleg, spuse el cu durere după un timp. Ei bine, cred că ar trebui să-ţi muţumesc pentru minunatele partide de sex. În cazul acesta, cred că ar trebui să plec în seara asta. Nu mai are rost să

rămân. De fapt, aş putea pleca chiar acum.

Josie nu spuse nimic. Rămase nemişcată, părând înduioşător de frumoasă şi de fragilă. Harry simţea nevoia să o ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată, ar fi vrut s-o convingă că aveau toate şansele să-şi construiască un viitor împreună. Dar nu credea că ar fi reuşit. Ea era singura care putea lua o hotărâre şi o luase deja.

Se întoarse şi porni spre bar. Mulţimea aceea gălăgioasă îl ajută să uite de durere pentru moment. Se gândi să cheme un taxi şi să plece cât mai repede de acolo.

Deodată, un strigăt disperat se auzi peste zecile de glasuri ale clienţilor. Se întoarse să vadă de unde venea. Josie era exact acolo unde o lăsase. Puţin mai departe de ea, o femeie făcea semne disperate şi arăta spre apă. Era Meg, bucătăreasa. Se descălţase şi intra în fugă în apele agitate ale oceanului.

În larg, valurile scoteau din când în

când la iveală un punct negru, care apoi dispărea din nou.

- O, Doamne, strigă Josie. E Kristin, fata lui Meg.

Harry fugi imediat într-acolo, prinzând-o pe Josie din urmă.

Capitolul 12

Harry se dezbrăcă în fugă şi îşi scoase adidaşii. Se aruncă în valurile oceanului, înotând disperat. Fiecare secundă era preţioasă. Kristin se afla foarte departe, dusă în larg de forţa apei.

Înota pe sub apă, depunând tot efortul de care era în stare. Mai ieşea din când în când la suprafaţă, pentru a o repera pe fetiţă. El ştia foarte bine cum era să te simţi pierdut, speriat în apele mării. Înota într-un ritm nebunesc. Se apropia de Kristin. Îi putea vedea ochii aceia mici şi îngroziţi. Apoi dipăru sub un val.

Harry se scufundă şi o prinse, în sfârşit. Însă în clipa aceea o durere insuportabilă îi paraliză creierul.

„- Trebuia să te amesteci tu, nu-i aşa? Nu puteai să stai deoparte? De ce-a trebuit să ajungem aici?“

Ochii aceia întunecaţi, plini de ură, îi reveniră în minte. Numai că de data aceasta reuşi să vadă şi faţa aceea urâtă, brutală, disperată. Era Marshall Cobb, directorul financiar al corporaţiei Harriman. Fuseseră colegi şi prieteni încă din colegiu.

* * *

Urale de bucurie izbucniră pe plajă în clipa când Harry ieşi din valurile oceanului ţinând-o în braţe pe Kristin. Meg plângea.

Josie îşi simţea picioarele moi. Se temuse pentru Harry. „Cine vorbeşte despre riscuri.“ El îşi riscase viaţa încercând s-o salveze pe fetiţă.

În fiecare zi mureau oameni care încercau să-i salveze pe alţii din apele oceanului. De altfel, în fiecare clipă pericolele pândeau la tot pasul. Viaţa era un risc. Chiar şi dragostea ei pentru Harry era

un risc. Atunci când îşi va reveni din amnezie, era posibil să nu mai aibă aceleaşi sentimente pentru ea. Iar asta ar fi distrus-o.

Ciudat, însă, acum n-o mai speria atât de mult această perspectivă. Singurul lucru care o mai speria era că urma să-l piardă, înainte de a-i spune ce simţea cu adevărat pentru el.

Oamenii de pe plajă se adunaseră şi-l felicitau. Meg plângea şi îşi strângea fetiţa în braţe. Nu păţise nimic, era doar udă şi speriată.

Probabil că cineva sunase la 911 pentru că sirene asurzitoare prevesteau apropierea maşinilor de salvare.

Josie îşi făcu loc prin mulţime şi-l căută cu privirea pe Harry. Trebuia să vorbească serios cu el. Simţea nevoia să-i spună adevărul şi se ruga să nu se fi dat bătut.

Dar Harry nu mai era nicăieri.

* * *

Harry profitase de haosul de pe plajă şi dispăruse neobservat. Venise repede în

apartament, îşi făcuse un duş şi se schimbase cu haine uscate. Nu vroia să mai dea ochii cu Josie, l-ar fi durut prea mult.

Apartamentul mirosea a căpşuni, a Josie. Simţi că rămâne fără aer. Si asta nu din cauza înotului, ci din cauza ei. Îl respinsese cu răceală. Nu era sigur că îşi va mai reveni vreodată.

Puse mâna pe telefon să cheme un taxi. Exact atunci Josie intră pe uşă, cu hainele ude, lipite de trupul ei bine făcut. Avea o expresie ciudată în ochi. Doamne, cât de mult îşi dorea să o ia în braţe. Dureros de mult.

- Aici erai? întrebă ea cu indiferenţă.

- Da, chem un taxi şi plec imediat, nu-ţi face griji

- Dar nu-mi fac griji din cauza asta.

Îşi umezi nervoasă buzele şi continuă:

- Nu vreau să pleci. Mai stai puţin. Trebuie să-ţi spun ceva.

O mică flacără de speranţă se născu în

sufletul lui. Puse telefonul jos şi aşteptă.

Josie intră în panică văzând cât de rece şi de pasiv era. Dar trebuia să-i spună. Sosise clipa adevărului.

- Te iubesc! spuse ea repede, înainte să se poată răzgândi.

Tăcerea părea să se prelungească la nesfârşit. Stomacul i se contracta şi gura i se uscase.

- Dar cum rămâne cu riscul? întrebă Harry apropiindu-se de ea. Nu-ţi mai este teamă?

- Nu. Nu-mi mai este teamă să te iubesc. Ştiu că nu-mi poţi oferi nici o garanţie. Dar viaţa e un risc, nu-i aşa? Şi este mult prea scurtă şi prea preţioasă ca să n-o trăieşti din plin. Uite ce era să se întâmple cu sărmana Kristin. Gândeşte-te ce ai fi putut păţi chiar tu, încercând s-o salvezi.

Avea lacrimi în ochi.

- Te iubesc mult de tot. Şi cred că asta

este tot ce contează.

Nici nu-şi dăduse seama când ajunsese în braţele lui puternice, calde şi minunate.

- Si eu te iubesc, Josie.

Se sărutară. La început blând, tandru, apoi cu pasiune, cu disperare, lăsându-şi sentimentele ascunse în adâncul sufletelor, să iasă la suprafaţă.

- Vino cu mine, o rugă el.
- Bine, am să vin cu tine, răspunse Josie.

Se simţea uşurată. Ar fi putut chiar să zboare.

- Mărită-te cu mine!
- Nu pot. Cel puţin nu înainte să-ţi recapăţi memoria. N-ar fi corect.
- Dar mi-am recăpătat memoria. Mi-am amintit totul când încercam s-o salvez pe Kristin.

Josie clipi, neînţelegând parcă ce vroia el să-i spună.

- Ţi-ai amintit. totul?

Bucuria îi umplea sufletul El îşi revenise din amnezie şi încă o mai iubea. O iubea

cu adevărat. Lacrimi de fericire şi de uşurare îi curgeau pe obraji.

- Mi-am amintit absolut totul. Omul care m-a aruncat peste bord era Marshall Cobb, directorul meu financiar. Începusem să am bănuieli asupra

corectitudinii lui şi am deschis o anchetă. Probabil că avea multe de ascuns dacă a fost în stare să-mi facă una ca asta.

- Îmi pare rău, şopti Josie mângâindu-l şi încercând să-l consoleze.

- Să nu-ţi pară. Fără să-şi dea seama, Marshall mi-a făcut o mare favoare. Datorită lui te-am cunoscut pe tine. Nu-mi pare rău de nimic.

O sărută din nou, atât de dulce şi de drăgăstos încât o făcu din nou să plângă - de fericire.

- Te iubesc, Josie. Tu eşti miracolul meu. Tu m-ai învăţat să iubesc. Nu ştiam cât de frumoasă poate fi viaţa, atunci când iubeşti şi eşti iubit. Niciodată n-am avut parte de atâta dragoste. După ce au murit

părinţii mei, am fost mutat de la o familie la alta. De-abia mă ataşam de unii, că trebuia să mă mut. În cele din urmă, mi-am impus să nu mă mai ataşez de nimeni.

- O, Harry!

Se cuibări la pieptul lui, dorind să-l facă să uite toată suferinţa şi să compenseze cu dragostea ei anii de singurătate. El o strânse în braţe şi retrăi

pentru o clipă tristeţea trecutului. Însă acum o avea pe ea, nu va mai fi niciodată singur şi trist.

- Din durere şi nefericire am clădit imperiul Harriman. Credeam că banii şi puterea puteau umple golul din inima mea. N-am lăsat pe nimeni să se apropie de mine; până când ai apărut tu, nu puteam iubi şi nu puteam avea încredere în nimeni. Dar acum te am pe tine, mulţumesc lui Dumnezeu. Nu vreau să ne despărţim niciodată. Te rog, căsătoreşte-te cu mine!

Josie spuse cel mai hotărât şi mai fericit

„da“ şi adăugă provocator:

- Bine, dar mai întâi ar trebui să mă ajuţi să scap de hainele astea ude.

Epilog

Două luni mai târziu.

- „Iată că au sosit! Până de curând cel mai râvnit burlac al Americii, John Harriman este însoţit acum de mireasa lui, Josephine Reilly. Iahtul Harriman îi va duce undeva pe coasta Floridei, chiar în seara aceasta.“

Imaginile de la televizor îi înfăţişau pe Harry şi Josie coborând din avionul lor pe aeroportul din Miami. Reportera continua: „Ieri, Marshall Cobb, fostul director financiar al Companiei Harriman, a pledat «vinovat» la acuzaţiile de fraudă şi crimă cu premeditare. El va fi audiat săptămâna viitoare, la New York.“

Urale de bucurie izbucniră în localul Bluefish.. Toţi clienţii şi angajaţii urmăreau neclintiţi reportajul pe ecranul televizorului din bar.

‚John Harriman a anunţat că intenţionează să mute sediul central al companiei sale la Miami. Tot aici va începe în curând construcţia unui nou hotel - Biscayne Bay Harriman Hotel.
John şi Josephine Harriman au anunţat, de asemenea, că îşi vor construi o casă în Crystal Key.“
Becky asculta visătoare.
- Ah, câtă dragoste.
- Dragoste adevărată, adăugă Lark din spatele barului, îmbrăţişându-l pe Skip.
- Am ştiut de la bun început că era Harriman, spuse Freddie ştergând un pahar.
* * *
Pe iahtul Harriman, ajuns acum în larg, Harry o purta în braţe pe frumoasa lui mireasă, trecând pragul dormitorului şi aşezând-o cu grijă pe un pat uriaş.

- Te iubesc, spuse el în timp ce îi descheia nasturii rochiei.
- Stiu. Si eu te voi iubi întotdeauna.
Pe chipurile lor se putea citi fericirea,

împlinirea, dragoste infinită. O nouă viaţă începea pentru amândoi.

Sfâr[it

* * *